

KODUTEEL

MÕISTUS
on omanikule
eluallikaks
Õp 16:22

SELLES NUMBRIS

• TOIMETAJALT	
Marjana Luist	
Gloaalsete külajuttude ajastu	3
• JUTLUS	
Vitali Baranov	
Kas usk ja mõistus on vastuolus või toetavad üksteist?	4
• ARVAMUS	
Marjana Luist	
Mõistus meie usu alustalana	6
• TEOLOOGIA	
Dr Külli Tõniste	
Mõistus – usklíke komistuskívi või viis armastada Jumalat?	8
• AJALUGU	
Toomas Pajusoo	
Metodismi tee Wesleyst Eestini	10
• LAIAST MAAILMAST	
Marjana Luist	
Euroopa konservatiivsete metodistide kohtumine	13
• KIRIKUELU	
Marjana Luist	
Aastakonverentsist	14
Marjana Luist	
„Mis meist saab?“	17
Triin Tarendi	
Meie ühine suvekonverents	20
• TÕÕHARUD	
Andres Kapp	
150 numbrit ja 33 aastat ajakirja Koduteel	22
Marjana Luist	
Ajakirja toimetamisest	24
• MEIE INIMESED	
Katarina Eva Ventsel	
Pille Mägila 70	25
• TUNNISTUS	
Marina Drohan	
Sõjapõgeníkuna Saaremaal	28
• RISTSÕNA	29
• METONOORED	
Mariann Matteus	
Metonoorte suvelaager vanusele 11–14	30
Ele Paju	
EMK suvekonverentsi noorteprogramm	30
• LASTENURK	31

Esikaane foto: Canva
Väljaandja: EMK, Narva mnt 51, 10120 Tallinn
Tel: 501 2483; e-post: koduteel@metodistikirik.ee
www.metodistikirik.ee/koduteel
Toimetaja: Marjana Luist
Toimetuse kolleegium: Tarmo Lilleoja, Anne Saluraid, Inna Välja, Jana Laaneser, Triin Tarendi, Küllike Evartov
Ajakirja veebiversioonid: Rein Laaneser
Keeletoimetajad: Küllike Evartov, Inna Välja
Küljendus: Taimi Pärna

Tänu

On tänuks alati põhjust.
Kui avad silmad ja näed,
et Jumala loodud su õhtud,
hommikud, öö ja päev.

On tänuks alati põhjust.
Kui naerad koos lastega,
kes südame lt puhtad ja siirad,
nii isegi lapseks saad.

On tänuks alati põhjust.
Kui mõistad, et elu on kink,
mille sul Jumal on andnud
ja millel puudub hind.

On tänuks alati põhjust.
Kui taevas on pilves ja must,
ka läbi pilve võib päike
pakkuda valgustust.

On tänuks alati põhjust,
sest kõik tuleb Jumala käest.
Kogu maailma Ta loonud,
ava vaid silmad ja näe.

JANA LAANESER

HOIA SILM PEAL!

Eesti Metodisti Kiriku ajakiri KODUTEEL
Facebookis aadressil
<http://www.facebook.com/emk.koduteel>
Veebikodus aadressil
<http://www.metodistikirik.ee/koduteel>
Issuu keskkonnas neljapärvilise pdf-ina aadressil
<http://issuu.com/koduteel>

Globaalsete külajuttude ajastu

MARJANA LUIST

Olen suurema osa oma elust elanud külas. Väikes-tes kogukondades, kus inimesed üksteist teavad, on külajutud varmad tekkima ja kiired levima. Pahatihti on külajuttudes rohkem väljamõeldist kui tõde. Toon paar näidet. Kui meie kogudusega liitunud perekond asus samasse piirkonda elama, läks liikvele jutt, et kogudus ostis neile korteri. Tädi töökohas mulle tehtud ekskursiooni järel levisid jutud, et asun seal tööle. Kumbki järeldus tõele ei vastanud. Inimeste fantaasia aitas täita puu- duvad teabelüngad ja panna väikestest infokildudest kokku tervikliku teooria, mida tõe pähe levitama hakati.

Sotsiaalmeedia ajastul on „külajuttude“ ehk ebapiisava info põhjal valede järeldusteni viivate teooriate levik mastaapsem: alternatiivsed „tõed“ ja vandenõuteooriad levivad kiiresti ja globaalselt, tekitades seetõttu usutavuse tunde. Oleme jõudnud tõejärgsesse (*post-truth* – pärast tõde) ajastusse, kus „ekspertsus „demokratiseerub“, eetrisse pääsemise lävend langeb ja faktide väärtuse mõõdikuks on jälgijate arv“, nagu on kirjeldanud Tartu Ülikooli sotsiaalse innovatsiooni kaas- professor Marko Uibu¹. Tema sõnul on alternatiivse teadmise ruumi aluseks karisma, sõnaosavus, aktiivsus, vaimukus ja intriig. Objektiivsete faktide ja ammendava informatsiooni puudumine ei takista lõplike järelduste tegemist. Usaldatakse seda, mida tahetakse uskuda. Meenub kampaania „Usun Andrust!“

Elame maailmas, kus liigub rohkelt „külajutte“, milles on kujutusvõime vilju rohkem kui tõde. Et mitte lasta end eksitada teooriatel, mis kõlavad küll põnevalt, kuid milles puudub tõendus põhjus, on vaja kasutada Loojalt meile kingitud tervet mõistust. Lisaks maistes asjades orien- teerumisele on mõtlemisvõimet vaja rakendada vaimsete

Foto: erakogu

asjade mõistmiseks. On see võimalik – mõistusega hoomata vaimset? Näib, et John Wesley pidas seda võimalikuks ja lausa vajalikuks. Wesley pidas intellektuaalse võimekuse rakendamist ristiusu kontekstis lausa niivõrd oluliseks, et seadis selle Pühakirja, traditsiooni ja kogemuse kõrval meie usuelu alustalaks. Mõistus tähendas Wesley jaoks intellektuaalset refleksiooni, mis ei tooda uut teadmist, vaid analüüsib muude allikate – Pühakirja, traditsiooni ja kogemuse – kaudu saadavat teavet.

Mõistusest, tarkusest ja arukusest võib Piiblist lugeda kui väärtustest. Küllap see Looja kingitus – mõistus – on praeguses tõejärgses ajastus hädavajalik, et hoiduda eksiteedest ning täita kõige tähtsat käsku: armastada Jumalat kogu oma südame, hinge ja mõistusega (Mt 22:37).

¹ Marko Uibu. Vandenõukultuur „sotsiaalmeedia tõe“ ajastul. *Müürileht*, okt 2021.

EMK ÖNNITLEB

- 14. september 1927, Peeter Piirisild (96)
- 22. september 1973, Anton Djurjagin (50)
- 26. september 1953, Pille Mägila (70)
- 3. oktoober 1968, Priit Tamm (55)

AASTAPÄEVAD

- 28. oktoober 1923, EMK Tartu Püha Luuka kogudus (100)
- 10. november 1993, EMK Paldiski kogudus (30)

SÜNDMUSED

- 10. september – korjandus EMK Teoloogilise Seminari toetuseks
- 13.-14. oktoober – EMK vaimulike osadus- ja õppepäevad
- 29. oktoober – ajakirja Koduteel viimane veebinar
- 9. detsember – EMK vaimulike ja nende abikaasade adventiosadus

Kas usk ja mõistus on vastuolus või toetavad üksteist?

VITALI BARANOV, Tallinna vene koguduse pastor

Et sellele sügavale küsimusele kuidagi vastata (kuigi mõistan, et selle loo raames on seda võimatu teha), on vaja mõlemat definitsiooni eraldi uurida ja siis analüüsida, kuidas need omavahel kokku sobivad.

Mis on usk?

Paljud minust autoriteetsemad teoloogid ja teadlased on sel teemal kirjutanud juba tuhandeid lehekülgi. Kas ma saan meie lugejatele selles küsimuses midagi uut pakkuda? Saan vaid tagasihoidlikult tutvustada selle kontseptsiooni ühte külge.

Usu esivanem ja Looja on Jumal ise. Tema usk esimesena, et võimatu, olematu ja nähtamatu võib saada reaalseks ja käegakatsutavaks. Ma räägin meie maailma (universumi) loomisest. Tänu usule muutus vaimne aineliseks, sest „usk on loodetava tõelisus, nähtamatute asjade tõendus“ (Hb 11:1). Jumal tegi oodatava teoks ja oli selles väga kindel. „Ja Jumal ütles: tehkem inimene oma näo järgi, meie sarnaseks ...“ (1Ms 1:26). Loomisega pärandas Jumal inimesele jumaliku loomuse ja koos sellega usu olemasolu. Pärast pattulangemist oli inimesel juba algusest peale sisemine vajadus oma usku demonstreerida. Kahjuks väljendus see enamasti ebajumalakummardamises. Ent olemus jääb olemuseks – inimene omab endas usku. Kui palju ta oma usku näitab ja kuidas see väljendub, see on iga inimese individuaalne küsimus.

Usku võib kirjeldada nagu silda vaimse ja materiaalse maailma vahel. Siiski väärrib märkimist, et usk, mis meisse loomisel jumalikust olemusest Tema pärandina kinnistus, on meis algusest peale nagu seeme. Kui seda ei toideta, siis see ei kasva, aga kui usku toidetakse, siis usk kasvab. Nii juhtub iga inimesega, olenemata religioonist: kui inimene hakkab teatud teadmise ja informatsiooniga enda sees ususeemet toitma, hakkab usk võtma selle teadmise kuvandit. Usk võtab kuju ja hakkab avalduma inimese elus. Nii teame, et inimesest on saanud usklik. „Järelikult, usk tuleb kuulutusest, kuulutus aga Kristuse sõna kaudu“ (Rm 10:17).

Kristlastena lähtume me oma usus Pühakirjast ja teiste kristlaste tunnis-

tusest, see tugevdab ja kujundab meie usku. Nii juhtub ka inimestega, kes tunnistavad mõnda teist religiooni. Usu kujunemise ja kasvamise põhimõte on väga sarnane teiste religioonidega, kuid kristluses on unikaalsus, mille on paika pannud Jumal ise. „Te uurite pühi kirju, sest te arvate nendest saavat igavese elu – ja just need on, mis tunnistavad minust“ (Jh 5:39). Paljud otsivad oma hingele päästet igalt poolt, kust vähegi võimalik. Piibel aga on teejuhina võimeline tutvustama inimest isiklikult oma Autoriga. See on kristluse ainulaadsus – sa võid tunda Jumalat kui isiklikku Päästjat, Isa, sõpra. Ja mitte ainult ühekülgsest tunnetada, vaid olla vastastikuses suhtes. See on tõeline suhe Jumala ja inimese, inimese ja Jumala vahel, mida ükski teine religioon pakkuda ei suuda. Kui inimene tutvub Jumalaga, mitte lihtsalt Tema kohta käiva informatsiooniga, siis usk sünnib uuesti, võtab teise vormi ja kuju, täitub isikliku teadmise. Sellel protsessil on uuesti sündimise varjund. Enne uuesti sündimist on inimesel usk, kuid see moodustub teadmisesest ja teabest, mis on pärit välistest allikatest. Aga kui usk uuesti sünnib, siis toimub see inimese sees, inimvaimu olemuses, kuhu Jumal ise asetub.

„Või kas te ei tea, et teie ihu on teis oleva Püha Vaimu tempel, kelle te olete saanud Jumalalt, ning et teie ei ole iseenese päralt?“ (1Kr 6:19). Ja veel: „Tuul puhub, kuhu ta tahab, ja sa kuuled ta häält, kuid ei tea, kust ta tuleb ja kuhu läheb. Niisamuti on kõigiga, kes on sündinud Vaimust“ (Jh 3:8). Nüüd on inimese usk võimeline kuulama oma Loojat, nüüd on usk võimeline täitma inimeses elava Taevase Isa tahet.

Millist rolli mängib selles kõiges inimese mõtlemine või tema mõistus? Kas mõistus aitab või takistab usku?

Mõistus on see, mis eristab meid kõigest muust Issanda loodust. Inimesel

Foto: erakogu

on võime peegeldada, analüüsida, meele pidada, ümber mõtestada.

„Mõistus väljendub põhimõtetes, ideedes ja ideaalides. Mõistust tuleks eristada teistest teadvuse vormidest: mõtisklusest, eneseteadvusest ja vaimust.“ (Wikipedia)

Mõistus on Jumala kingitus. „Ja Jumal andis Saalomoni väga palju tarkust ja mõistust ja taipamisvõimet – nagu liiva mere ääres“ (1Kn 5:9). Mõistus on kutsutud abiliseks inimest teenima. Palju sõltub aga inimesest endast, sest mõistus, nagu ka esialgne usk, kujuneb ja muudetakse väliste allikate mõjul. Jumal andis Saalomoni erakordse mõistuse, kuid selle väärkasutamine põhjustas tema elus probleeme ja ta sattus väliste allikate mõju alla. Saalomoni liignaised mõjutasid tema meelt ja ta nõustus ebajumalakummardamisega. Ehk teisiti väljendudes, usk ühte Jumalasse sai mõistuselt lüüa. Kuna inimene täidab elu jooksul oma meeli erinevate „toitainetega“, siis võib see toit usku kas tugevdada või nõrgestada. Seega, nii nagu inimese usk läbib muutumise protsessi, peab ka kristlase mõistus läbima samasuguse tee.

„Nüüd, vennad, kutsun ma teid üles Jumala suure halastuse pärast tooma oma ihud Jumalale elavaks, pühaks ja meelepäraseks ohvriks; see olgu teie mõistlik jumalateenistus. Ja ärge muganduge praeguse ajaga, vaid muutuge meele uuendamise teel, et te katsuksite läbi, mis on Jumala tahtmine, mis on hea ja meelepärane ja täiuslik“ (Rm 12:1–2). Inimene peaks vabatahtlikult alluma Issanda Jeesuse Kristuse meelevaldale, et Tema tõde, Tema Vaim, Tema tahe ja plaanid muudaksid meie mõtlemist (mõistust). Kui inimese mõistus hakkab usu kaudu vormuma vaimse maailma olemusest, siis tekib mõistuse ja usu vastastikune võimendumine, sünergia.

Michelangelo – Aadama loomine

Kas on võimalik teenida Jumalat uuenenud vaimuga, kuid mitte uuenatud meelega?

Muidugi on see võimalik, ainult et sellist inimest piinavad kahtlused, võitlus süütundega, kujuteldavast konkurentsist ülesaamine jms. See nimekiri on palju pikem ja seda kõike võib kirjeldada kui ebamõistlikku teenimist. „Seepärast, võtanud oma mõistuse niuded ja olles täiesti kained, lootke armule, mida teile pakutakse Jeesuse Kristuse ilmumises“ (1Pt 1:13). Teises tõlkes loeme: „Seetõttu valmistage oma meel tegutsemiseks ette. Säilitage rahu, usaldage täielikult armu, mis teile antakse, kui Jeesus Kristus ilmub.“

Meele ettevalmistamine tegevuseks või Jumala tahte täitmiseks on meie ülesanne ja kohustus, kuid kõigepealt on vaja seda tahet tunda. Kuidas seda teha?

Meid on kutsutud väsimatult jälgima seda, mis meie meelt toidab ja kujundab. Peame targalt kaaluma, kui palju me endasse päeva jooksul vastu võtame jumalikku tõde Jumala Sõnast, ja kui palju sellist infot, mis ei sisalda endas Jumalat. „Ja nii nagu nad ei ole hoolinud Jumala tunnetusest, nõnda on Jumal nad andnud kõlbmatu mõtteviisi kätte, tegema seda, mis on väär“ (Rm 1:28). Näeme taas, et see on inimese vastutus. Siin tulebki kasuks usk, mis oma uuestisündiva iduna hakkab iga inimese sees avama vaimset maailma, tõmmates kaasa inim mõistuse. Nagu eelpool juba öeldud, on usk sild vaimse ja meie füüsilise (materiaalse) maailma vahel, samas kui mõistus on võime osaliselt näha, kirjeldada, nõustuda ja rakendada kõike, mis selle silla ületab. Järgige oma meele puhtust ja siis avaldub usk aktiivselt. Järgnevalt näide selle toimimisest.

„Mina olen Juuda mees, sündinud Tarsoses Kiliikiamaal ja üles kasvatatud siinsamas linnas, Gamalieli jalgade ees, õpetatud täpselt esiisade Seadust mööda, olles innukas Jumala nõudja, nii nagu teie kõik tänapäeval olete“ (Ap 22:3).

Paulus õppis, õppis ja veel kord õppis Gamalieli jalge ees, täites end teadmiste ja tõega usu kohta. Siiski saabus päev, mil Paulus kohtus isiklikult Kristusega ja toimus usu uuestisünd. Ja mõne aja pärast ei kirjuta Paulus mitte ainult teadmistest, mis teda väljastpoolt kujundasid, vaid tõdedest, mis sündisid tema sisemuses Jumala ligiolust. „Sest mina olen Issandalt saanud, mida ma olen andnud teilegi“ (1Kr 11:23).

Apostel Paulusest sai tänu oma mõistusele ja usule mees, kes suutis leida sõnu vaimse maailma tõdede kirjeldamiseks. Arvan, et tänu oma teadmistele, uuenenud usule ja muutunud mõtteviisile suutis ta Jumala Vaimuga nii sügavalt suhelda, et jättis meile 14 Pühakirja raamatut. Oma stiili ja grammatika poolest erinevad need suuresti ülejäänud kirjadest ja isegi evangeeliumidest, omades eripärast sügavust. Kahtlemata saatis Püha Vaim Paulust kirjade kirjutamisel, kuid kirjutas need Paulus, kes sai aru ja mõistis, millest ta kirjutab. See on ilmekas näide usu ja mõistuse koostööst.

Seetõttu, vastates küsimusele, mis ajendas mind seda uurimust tegema, tasub märkida: „Kui usk ei ole taaselustatud, rõhub see mõistust, samuti nagu siis, kui mõistus pole muutunud, naerab see usu üle.“

Venekeelset jutlust saad lugeda siit

Mõistus meie usu alustalana

Wesley oli seisukohal, et kristlik usk on väljendatud Pühakirjas, ilmutatud kiriku traditsioonis, elavaks tehtud isiklikus kogemuses ja kinnitust leidnud terve mõistuse poolt. Kas meie usu alustaladena oleks piisanud Piiblist, traditsioonist ja kogemusest? Miks lisas John Wesley sellesse nimekirja mõistuse? Kas usk ja mõistus on vastuolus? Marjana Luist esitas neid küsimusi suvekonverentsil osalejatele, et avada teemat „Mõistus meie usu alustalana“.

NAATAN HOLLMAN (Rakvere):

Jumal on meile andnud mõistuse, et teha vahet, mis on hea ja mis kuri, mis on õige ja mis vale. Selleks et mõista Piiblit, traditsiooni ja kogemust, on vaja kasutada mõistust. Kristlus ei ole lihtsalt usk, mida sa pimesi usud, vaid sa saad seda mõista, sisust aru saada. Usk ja mõistus ei ole vastuolus. Kui ma ei mõistaks seda, mida ma usun, siis ma ei saaks uskuda. Mõistmine on usu jaoks vajalik. Mõistus kinnitab usku ja vastupidi. Oma usust on väga raske teistele rääkida, kui sellest ise aru ei saa. Mõistus aitab usku põhjendada. Tihti tekib noortel küsimusi, miks me kristlastena teeme üht või teist asja või miks me jumalateenistustel teeme asju nii, nagu me teeme. Kui noortele ei räägita, mis on meie kirikus mõne sümboli mõte või miks peab näiteks kirikusaalis olema ristimisbassein, kui me seda lahti ei mõtesta, siis jääb see meie jaoks kaugeks. Selleks et usk meile kohale jõuaks, on vaja sellest mõistusega aru saada. Kristlus on selline usk, mida on võimalik reaalselt mõista. Me ei ürita mõista selleks, et uskuda, vaid üritame

Allikas: Freepic

uskuda, selleks et mõista. Kõike me ei saa mõista, aga teatud asju on hea mõista. Piiblit võib lugeda, aga kui sa seda ei mõista ja sul ei ole isiklikku kogemust, siis jääb see sulle kaugeks. Traditsiooniga on sama lugu: sa võid käituda traditsiooni järgi, aga kui sa ei saa sellest aru, kui sellel ei ole sisu, siis oledki vaid religioonispetsialist. Kogemuse alusele ei saa jääda, kui sul ei ole piibellikku alust. Kõige alus on Piibel. Traditsioon, kogemus ja mõistus lähtuvad Piiblist.

IRINA SEMJONOVA (Aseri): Mõistus on vajalik, et analüüsida. Minu abikaasa ütleb mõnikord, et pead hetkeks seistama ja mõtlema, mida sa teed, kuhu sa lähed ja mille jaoks sa seda teed. Tuleb mõelda, mis kasu see tegevus toob ja mis kasu see ei too, kui sa jäta selle tegevuse. Jumal on meid loonud mõtlema ja otsuseid tegema. Kui inimene kasutab oma mõistust, siis ei tule dementsust. Ka koguduses võib olla vaimne dementsus, kui inimesed arvavad, et nad ei pea enam arenema. Kui füüsiline dementsus tähendab seda, et organid ei arene enam edasi, jäävad vaid baasoskused – söömine, käimine –, siis nii võib ka koguduses olla, et baasoskused on alles, aga Vaimu enam ei ole. Siis on juba vaimulik dementsus. Mulle meeldib väga, et meie kirik julgus-

tab noori õppima ja kõrgharidust saama. Mitte ainult teoloogilist kõrgharidust, vaid üldse haridust omandama. Ma mäletan, et 50 aastat tagasi oli aeg, kui haridust ei hinnatud. Aga mulle meeldib, et kirik praegu areneb, et kirik ise õpetab, korraldab seminare ja julgustab noori õppima. Siis ei tule vaimulikku dementsust.

EIVIN TOODO (Paide): Mõistlik meel, eesti keeles öeldakse ka talupojatarikus, on alati iga asja juures oluline, see annab teatud stabiilsuse. Mõistusega haakub ka asjade läbikatsumine. Jeesus ise õpetab, et katsuge vaimud läbi, et te ei läheks kõigega kaasa. Juba see on iseenesest terve mõistuse tunnus, kui vaimseid asju vaimsetega läbi katsuda – see on mõistlik lähenemine. Kui Jeesus ütleb, et katsuge läbi, siis J. Wesley ütleb sedasama teises sõnastuses. See on üks osa mõistlikust meelest. Ebamõistlik on mõistlikku meelt ja Jumala Sõna vastandada. Tõsi, inimese loogikas teeksime meie mõningaid asju teistmoodi, kui Jeesus tegi. Jumal on loonud meile terve mõistuse. Me ei peaks tervet mõistust Jumala Sõnaga vastandama. Näiteks jõuavad kristlastest teadlased ühel hetkel paramatult selleni, et ilma Jumalata ei saa teatud asjad toimuda. Meil ei

saaks olla sellist maailma, sellist universumit, kui selle taga poleks tohutu mõistusega Loojat. Selle tõdemuseni jõudes ei jäta need teadlased teadust ega teadmisi kõrvale ja mõistlik meel ei muutu selle tõttu tühiseks, et nad saavad kristlasteks, vaid üks toetab teist. Mõistus toetab usku paljudes asjades. Ei ole mõistlik vastandada mõistust ja usku, vaid need täiendavad teineteist.

TANEL TAMM (Tartu): Oleme Jumala poolt nõndamoodi loodud, et meil on võimekus kasutada nii mõistust kui praktiseerida samal ajal usku. Usk ja mõistus ei ole kindlasti vastuolus. Pigem vastupidi: mõistus aitab mingil määral ratsionaliseerida usku, mis ei ole olemuslikult väga ratsionaalne asi, vaid pigem midagi hoomamatut. Suvekonverentsi piiblitunnis ütles Priit Tamm, et usk on väga praktiline asi. Eks ta tegelikult ongi. Mõistus aitab mingisuguseid usuga seotud asju paremini mõista, süstematiseerida ja luua arhitektuuri, millel saab usk põhineda, et see ei oleks ainult emotsioonidel põhinev. Usk, mis põhineb ainult emotsioonidel või mingisugusel abstraktsusel, ei pruugi olla väga kindel – see on nagu liivale ehitatud maja. Minu meelest võiks mõistus olla see kalju või tugev vundament, mille peale usk toetub.

Mõistus – usklike komistuskivi või viis armastada Jumalat?

Allikas: AI

Dr KÜLLI TÖNISTE

Noored seminari astujad tsiteerivad oma esseedes järgmisi kirja-kohti: „Ja minu kõne ja minu jutlus ei olnud inimliku tarkuse meelitavais sõnus, vaid Vaimu ja väe osutamises“ (1Kr 2:4); „Vaadake, et keegi teid ei võtaks saagiks mõtteteaduse ja tühja pettusega, mis vastavad inimeste pärimusele, maailma algjõududele ja mitte Kristusele“ (Kl 2:8).

Nad on kodust või kogudusest saanud kaasa hoiaku, et mõistus on eksitav ja usklikul pole vaja muud kui Piiblit ja vaimu. Nendest kirjakohtadest leitakse toetust hirmule, et õppimine võib meid Kristuse ristisurmast eemale eksitada. Paremini oleks jääda lihtsa(meelse)teks inimesteks. Õnneks just siis, kui õppejõul hakkab tekkima õõnes tunne ja küsimus, et miks see tudeng siis oma usueluga riskides on seminari tulnud, muudavad tudengid oma essee suunda ja jõuavad teisi kirja-kohti kasutades tasakaalustatud maailmavaateni, kus nii vaimul kui mõistusel on usuelus oma koht. See tuleb meelde, miks me peame usu ja mõistuse vahel tasakaalu leidmiseks ikka ja jälle vaeva nägema.

Meie usu kindlaim alus on Jumala Sõna. Jumala Sõna on alati tõde, aga meie järeldused sellest ei ole seda alati. Metodisti õpetuse kohaselt vajame me Pühakirja paremaks mõistmiseks ka traditsiooni, mõistust ja elukogemust. Mõistus on seega üks allikas, millest metodistid Jumala tundmist ammutavad.

Miks siis sellised kirjatekstid Piiblis, mis meid justkui hoiatavad? Peame vaatlema laiemalt. Seesama Paulus, kes

hoiatab korintlasi ja koloslasi mõistuse targutuste eest, ütleb end juutide ees kaitstes, et on õppinud tunnustatud Gama-lieli jalge ees (Ap 22:3). Loost on näha, kuidas Pauluse selged argumendid, heebrea keele oskus, enesekindlus ja Seaduse tundmine aitavad tal ka vastumeelse publiku ees selgitada, miks ta Kristusesse usub (jutustab oma kogemusest Kristusega Damaskuse teel) ja paganatele evangeeliumi kuulutab (vastuoluline juutide silmis), ning ühtlasi kaitsta oma õigusi (juudid tahtsid teda hukata). Pauluse elu on kaalul ja mõistusest on selles olukorras palju kasu.

Pauluse haridus tegi temast ka efektiivse apostli. Tema haritus on ilmselt ka põhjus, miks ligi veerand Uuest Testamendist on tema kirjutatud (ja teine veerand on Luuka kirjutatud, kes oli samuti keskmisest haritud). Ilmselgelt laseb Jumal osaks saada ilmutusi ja annab oma vaimu ka haritud inimestele ja kasutab neid võimsasti. Pole kahtlust, et Paulus muutis maailma õpetajana ja õpetades.

Paulus hoiatab koloslasi mitte langema mõtteteaduse või tühja pettuse saagiks. Oleks vale selle põhjal järeldada, et mõistus või haridus on ohtlik. Vastupidi, mõistusest on palju kasu olukordades, kus on oht, et keegi meid „võtaks saagiks“.

Foto: Marina Kiseljova

Sekulaarses Eesti ühiskonnas tuleb kasutada mõistust, et kummutada vastuväiteid usule, kaitsta oma usku või selgitada teistele oma usulist kogemust. Me vajame mõistust, et Pühakirjast selgesti aru saada ja seda edasi anda. Meil tuleks ületada eelarvamus, et õppimine tähendab usulist mandumist või Vaimu töö tagaplaanile surumist.

Mõnikord aga jääb intellektuaalsetest argumentidest väheseks. Pauluse kirjavahetusest korintlastega selgub, et mitte tarkade õpetajate kohalolek või nende puudumine ei ole selle koguduse probleem, vaid probleemiks on ühtsuse puudumine. Kõrkus, uhkus, kildkondlikkus koguduses on suur probleem. Korintoses oli palju lõhesid, sest igäüks teadis kõige paremini, mida teha. Ühed on Apollose poolel, teised Pauluse poolel, kolmandad Keefase poolel (1Kr 1:13). Kõik nad on tublid, kõik on Jumala silmis teinud oma osa, aga nad ei ole näinud suurt pilti (1Kr 3).

Paulus ei jõua seetõttu korintlaste südameni mõistuse argumentide abil, vaid ainult Kristuse alandlikkuse eeskujuga: „Kui ma teie juurde tuln, vennad, ei tulnud ma eriti üleva kõne või tarkusega kuulutama teile Jumala saladust. Sest ma otsustasin teada teie keskel ainuüksi Jeesusest Kristusest ja temast kui ristilöödust“ (1Kr 2:1-2). Paulus ei halvusta haridust ega mõistust, vaid leiab, et Korintoses tekkinud olukorras on Kristuse meelsuse ja eeskujuga jälgendamine praktikas kõnekam argument kui sõnad.

Paulus oli õppinud variser, aga tema elumuutev avastus oli isiklik kohtumine Jeesusega Damaskuse teel, mis avas tema silmad nägema Jeesuse kirkust ja kõrvald kuulma Jumala häält. See kogemus pimestas ta kolmeks päevaks, aga pärast seda oli tal uus vaade kogu elule. Pauluse tarkuse allikaks on Jumala ilmutus. Pühakirja õppides ja Jumala tahet otsides valgustab Jumala Vaim ka meid sisemiselt. Kui Kristuse isikus tuleb meie mõistuse kõrvale ilmutus ja valgustus, siis kõik muutub. Kõige fookuses on siis Kristus ja tema kirkust kogemus (Ap 9).

Sellist kogemust ei saa edasi anda dogmades, seda ei saa kopeerida ega esile kutsuda. Sellele saab vaid avatud olla. Paulus ei saa seda korintlastele peale suruda, aga ta püüab nende tähelepanu nende erimeelsustelt kõrvale juhtida, panes fookuse Kristusele ja Tema jälgendamisele: „Ja ma olin teie juures nõtruses ja kartuses ja suures värinas ning mu kõne ja mu kuulutus ei püüdnud veenda tarkusega, vaid Vaimu ja väe osutamisega, et teie usk ei oleks inimlikus tarkuses, vaid Jumala väes“ (1Kr 2:3-5).

Vahe kristlastest ja mitteusklikest mõtlejate vahel on selles, et kristlaste maailm ei piirdu nähtava maailmaga. Maailm naeruväärustab Kristust, meie aga kummardame Teda. Kuidas me aga Kristust tunneme? Ilmutuse kaudu! „Aga meile on Jumal selle ilmutanud Vaimu kaudu, kuna Vaim uurib läbi kõik, ka Jumala sügavused“ (1Kr 2:10).

Kristust ja tema Vaimu ei ole võimalik lahti seletada. Usk, mitte mõistus, viib Jumala juurde. Aga mõistus võib abistada usuni jõudmist ja ka selles püsimist. Me ei saa seada redelit püsti seisva pelgalt tühja õhu najale. Meil on vaja toetuspunkti selles maailmas. Mõistus on oluline toetuspunkt. **Mõistus on oluline side meie kaasinimestega. Teaduses väljendub inimkonna ühine kogemus ja keel.**

Kirik on vahel teadusega vastuollu läinud ja seda pärast kahetsenud. Koperniku uus mudel maailmast oli teaduslik

revolutsioon. Aga see võttis aega, enne kui kirik selle uue teaduse omaks võttis, sest see oli liiga suur muutus.

Kiriku ja teaduse vahel on võib-olla üks põhilisi pingeid see, et nad liiguvad erineva kiirusega. Teadus katsetab erinevaid lahendusi ja ei karda eksida, aga kirik ei tohi eksida ega eksitada. Seetõttu on kirik ettevaatlik uute maailmavaadete ja teooriate omaksõtmisega. Aga maailm ja teaduse areng ei ole mitte kunagi varem olnud nii kiire kui täna.

Ilma hariduseta jääb kirik maha. Jutlustajad eeldavad, et inimesed ei oota enam, ja suhtlevad eneselegi märkamatu stiilis „meie“ ja „nemad“. Pastor arvab, et kaitseb kogudust – „meid“ – ohtlike uuenduste eest, mida „nemad“ seal patuses maailmas muudkui leiutavad. Endalegi märkamatu muutub niisuguse mõtteviisiga kiriku ukselävi kõrgeks ja seda nii meile kui neile. „Meile“ kiriku sees, kes me tahaks mõelda, küsida, arutleda kaasaegselt, aga kristlikult, ei anta selleks luba. Ja „neile“, kes on kirikust väljaspool, aga otsivad pidepunkte ja väärtusi, millest kiiresti muutuv maailmas võiks nagu ankrust kinni hoida, et mitte sihitult avamerele triivida, ei öelda tere tulemast.

Usu ja mõistuse vastuolust ei võida ei kirik ega teadus. Kirik peab jõudma päästega kõikideni, ka haritlasteni, ja vajab selleks nende abi. Aga ka teaduses on vaja alusprintsipi, sest kõik ei saa olla vaid üksainus suur hüpotees. On tarvis arusaadavat alust teaduseetikale. Näiteks *Artificial Intelligence* (AI) teema on tõstatanud uusi küsimusi: masinad õpivad kogu inimkonna andmestiku pealt ja jõuavad üheülbaste vastusteni, mis on meie kõigi inimlike võimete ja puuduste jagatis. Kirik aga tuleb meelde, et meie kõikide patuse loomuse summast ei sünni tõde, vaid tõde on ilmutatud Kristuses. Loogika (*logos*) ja mõistus (*sofia*) on Jumala enda osa ning Jumala kartus on tarkuse algus. Mõistus suhtes Loojaga, mitte lahus Temast, aitab meil mõista seda maailma ja kogeda lisaks sellele Jumala saladusi.

Jumala isiklikku kogemist ei saa inimlike vahenditega esile kutsuda, ka on raske inimesi Jumala juurde „argumenteerida“. Aga Jumala kogemust ja ilmutust saab kirjeldada, jagada, sellest inspireerituna saab luua muusikat ja maalida pilte, seda saab välja elada – ja selleks me kasutame mõistuse abi.

Meil on käsk armastada Jumalat oma mõistusega (Mt 22:37). Olen sellest mõeldes hakanud eristama mõistuse erinevaid tahke. Mõistus võib olla vaatlev ja loominguline, teha tähelepanekud eluks, mis aitavad luua midagi uut ja leida lahendusi uutes keerukates olukordades. Ja mõistus võib olla hinnanguline, mis mõistab kohut kõigi ja kõige üle oma mõõdupuu järgi, vaadeldes maailma justkui silmaklapipidega. Mõistus ei ole oma olemuselt patune, kui me seda õigesti kasutame. **Mõistus on kingitus ja üks viis Jumalat armastada.** Mõistus koostöös Pühakirja, traditsiooni ja kogemusega on autoriteedi allikas metodisti õpetuses ja imeline vahend Jumala tundmiseks.

Püüa arendada oma mõistust, õppides midagi uut iga päev. Võta aega jälgida ja vaadelda eesmärgiga avastada ja mitte anda hinnanguid. Pane tähele aastaaegu ja loodust, jälgi sipelgate seimist ja lindude rännet. Vaata tähelepanelikult ka enda sisse, püüdes mõista iseennast. Vaata inimestele silma. Uurides Jumala loodud imelist maailma, selle mitmekesisust ja seda, et oleme selle kõige osa, oleme avatumad kogema midagi absoluutselt üllatavat: Kristust teel Damaskusesse!

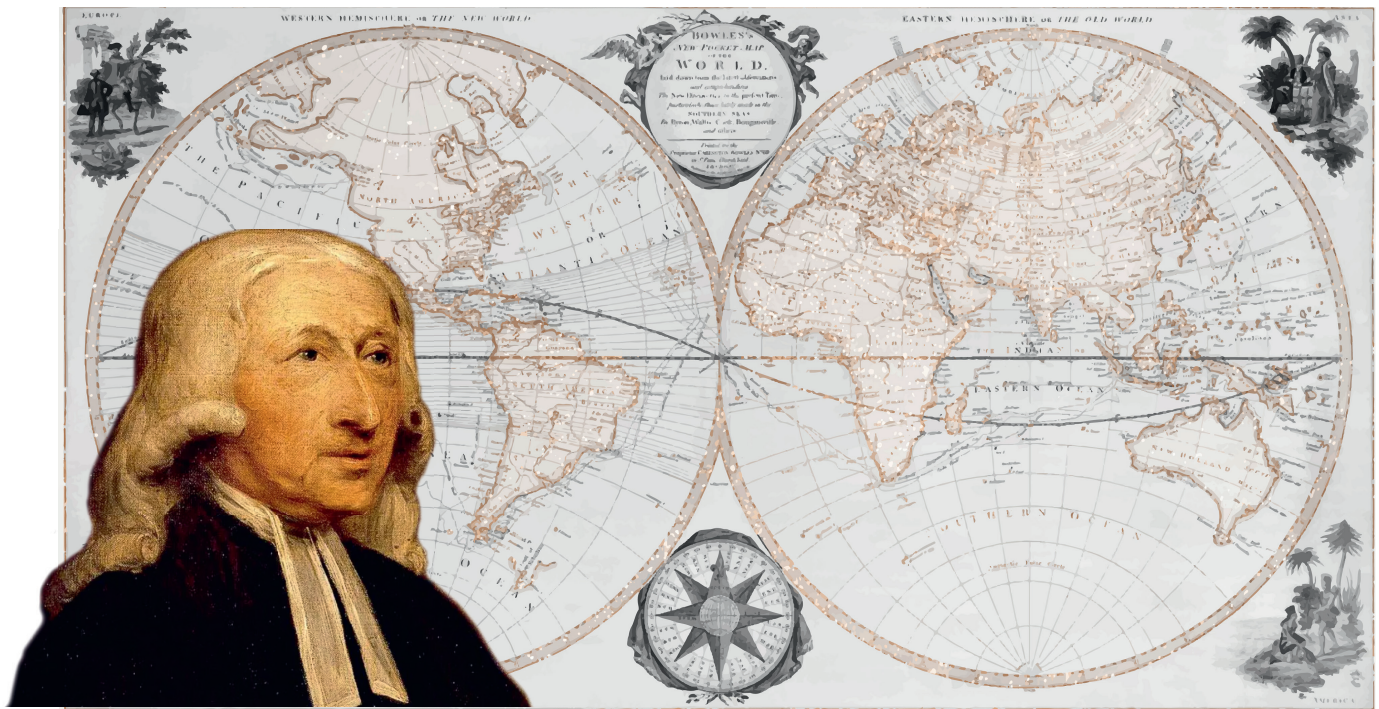

Foto: EMK arhiiv / repro

METODISMI TEE Wesleyst Eestini

Foto: EMK pildikogu

TOOMAS PAJUSOO

Algas ajakirja eelmises numbris

3. Metodismi levik Peterburist Eestisse

Metodistliku ärkamisliikumise võtmeisikuks Eestis valis Jumal Saaremaal paljulapselises ja õigeusklikus peres sündinud Vassili Tähel (1865–1931). Ta läks majanduslikult paremat elujärge otsima Peterburi nagu mitmed tema vennadki, sest Põide kihelkonna Uuemõisa valla väikeses Leisi külas oli raske elatist hankida. Peterburis järgis ta algul perekonnatraditsioone, sidudes end kohaliku Pokrovski õigeusu kirikuga, kus 29. oktoobril 1899 toimus tema laulatus Virumaalt pärit Marie-Helena Schusteriga. Nende kodu asus Vassili saarel aadressil 5. liin, maja 36, korter 22. Hämmastaval kombel toimusid just sama piirkonna läheduses – 10. liin, maja 37 – metodistide koosolekud. Need ei jäänud Vassilile ja ta abikaasale märkamatuks, tekitades huvi seal osalemiseks. Vassili Tähel viimaseks ametlikuks kokkupuutepunktiks Peterburi õigeusu kirikuga jäi ta viienda lapse Varvara ristimine 14. oktoobril 1901 (vkj) Jurjevi preestermärtri Issidori eesti õigeusu koguduses.

Metodistide jumalateenistusel koges Vassili Jumala kutset. Kuigi tema täpset vaimuliku uuestisünni aega pole teada, tekitas värske elumuutus Kristuses temas vastupandamatu soovi kuulutada Kristuse rõõmusõnumit oma kodusaarel. Ta otsustas sõita Peterburist Saaremaale, aga esmalt kutsus

ta Tapalt kaasa oma sõbra Karl Kuuma. Nii nad alustasidki kahekesi 9. juunil 1907 oma esimest misjonireisi.

Misjonireisil tunnistas Vassili Tähel oma sõbrale, et temast on saanud metodist. Karl Kuum polnud metodistidest midagi kuulnud ja tundis huvi, kes nad sellised on. Vassili Tähel selgituse põhjal moodustasid metodistid tollal suurima vabakiriku, kus liikmed on pöördunud, uuestisündinud inimesed. Nad nõuavad täielikku pühitsust, armastavad kõiki jumalalapsi ja töötavad kaasinimeste päästmiseks. Selle peale kostis Karl: „Imelik, ma olen siis juba mitu aastat metodist ja ma ise ei teagi seda!“

Vassili Tähel misjonireis oli motiveeritud armastusest oma kodusaare rahva vastu ja seotud tema värske vaimuliku uuestisünni kogemusega Peterburis, samuti Soome ja Peterburi Misjoni visiooniga laiendada misjonitööd Eesti suunas.

Roomassaare sadamas pöördusid Vassili ja Karl lähedal seisva korraalvuri poole küsimusega: „Vabandage, kas te teate meid juhatada Kuressaares mõne uskliku juurde?“ Kordnik oli taolise küsimuse üle tõsiselt üllatunud, seiras neid tükk aega imestava pilguga ja vastas lõpuks: „Jah, tean küll.“ Kordniku meelest olid usklikud need, kes olid suurest kirikust lahkunud, ja need olid priilased. Saanud kordnikult juhatust, asusid vennad jalgsi sadamast linna poole kõndima. Kuressaares aga juhatati neid ühe ususeltsi juurest teise juurde, kuid keegi ei võtnud neid omaks. Viimaks anti nõu minna uskliku venna Mihkel Trey juurde Garnisoni tn 1,

kes võttis nad vastu ja võimaldas oma majas kuulutada Jumala sõna.

Järgnesid mitmed koosolekud samas paigas. Evangeeliumi kuulutuse tulemusena sündis Arensburgis (praeguses Kuressaares) vaimulik ärkamine. Vastpöörduvad kogunesid sagedasti palvele, kuid see ei meeldinud kohalikule baltisaksa vaimulikule, Kuressaare Laurentiuse koguduse ülemõpetajale Eugen Joseph von Blossfeldtile, kes hakkas „ärkanuid“ kirikukantslist noomima kui „varisere ja nurgäärseid“. Martin Prikask selgitab hiljem kirjas Salme Klaasele: „Me tundsim endid kirikus võõrana ja hakkasime omale uut kodu otsima, ka siinsete baptistide ja priilaste seisukohad ei ühtinud meie vaimulike vaadetega. Vassili Tähed kaudu olime metodistidest kuulnud, olime ka mõnda nende saksakeelset lehte lugenud ja see paistis meile kõige südamelähedasem olevat.“

Vaimulik töö Kuressaares edenes, rahvarohkete kodukoosolekute tagajärjel puhkes linnas vaimulik ärkamine. Pöörduvate hulgas oli ka kohalik kaupmees Martin Prikask koos abikaasa Liisiga. Prikase pöördumine oli niivõrd eriline, et isegi oma 50. sünnipäeval oli tal meeles see imeline päev, 27. juuni 1907, kui ta leidis ühel kodukoosolekul koos abikaasaga Päästja Jeesuse Kristuse. Martin Prikask sai hiljem üheks võtmeisikuks Eesti metodismi ajaloo.² Esialgu jätkusid koosolekud Mihkel Trey majas. Kui aga Trey kaldus ümberistumise poole, lahkus Prikask oma mõttekaaslastega tema juurest ja koosolekute pidamist alustati turu ääres asuvas Wildenbergi majas.

— „Wend“ Amerika ft. Metodistlaste superintendent Dr. G. A. Siimons pidas sel nädalal fin „wendade“ ja „õbebe“ juures tundide. Et Dr. Siimons mitte Eesti keelt ei mõista, siis pandi „kirjaseletused“ talle „palwed“, mis ta Saksia keeles ette kandis, pr. T. poolt Eesti keelde tõlkes. Seda õhtul pidas nimetatud „wend“ fin viimase tunni Eesti keele mõistjatele, kus juures „kirjaseletus“ amerikalist laadi kandis. Seletati loobuse, tehnikat ja ilutunsti näituste abil tundmusrikkalt uueks otstarbet. Et hr. Siimons palju piltlikka seletust maisist asjust ette tõi, siis näis paljudele seefugune seletus natuke mõõdas olevat, sest fin ei olnud veel niisugust seletuseviisi kuulma harjunud. Täna õhtul läheb Dr. Siimons Riiga.

Väljavõte ajalehest Saarlane (nr 64, 5.09.1909) seoses dr Simonsi visiidiga Kuressaarde.

Prikask meenutab, mis juhtus edasi: „1908. aasta sügisel otsustasime ühes Kuressaare erakorteris omavahel Issanda surma mälestada. See sündmus sai sisuliselt koguduse alguspäevaks, ent ametlikult rajati kogudus hiljem. Me kirjutasime vend Tähedele ja palusime tal koos dr George Albert Simonsiga külla tulla.“

Superintendent Simons külastas Kuressaare metodiste esmakordselt 1909. aasta septembri esimesel nädalal, et tutvuda esimeste usu tulnud vendade ja õdedega ning

Wildenbergi maja, kus 1910 toimus Eesti esimese metodisti koguduse asutamine
Foto: Mari-Liis Nellis / Edukontor

jagada neile tõlgi abil praktilise usuõpetuse tödesid. Pühapäeval, 5. septembril sõitis ta edasi Riiga. Sündmus leidis kajastamist isegi Kuressaare ajalehes Saarlane, kuigi oli tunda tolleaegset põlglikku suhtumist uute usuõpetuste ja -vendade suhtes, kes väärtsid tekstis vaid jutumärke.

Superintendent Simonsi esmakordne külastus Saaremaale oli ajalooline sündmus, kuigi tol korral kogudust veel ei asutatud. Tema vahendusel loodi kontaktid Kuressaare esimeste pöörduvate usklikute ning Soome ja Peterburi Misjoni vahel, valmistades sellega teed koguduse edasisele tekkele ja arengule.

Ametlikud suhted Piiskopliku Metodisti Kirikuga tekkisid 1910. aastal, kui Vassili Täht määrati piiskop dr William Burti poolt esimeseks metodisti jutlustajaks Kuressaare linna. See leidis aset 14.–17. juulil Soome ja Peterburi Misjoni Konverentsil St Michelis (praegune Mikkeli). Huvitav on lugeda superintendent dr George A. Simonsi kommentaari Vassili Tähed tegevuse kohta ajakirjast Methodism in Europe (A Quartely Magazine, Volume IV. March 1911, No. 1, 10–11.):

Umbes kümme kuud tagasi³ ühines meie teenistusega evangelistina tuntud vend Vassili Täht, mitmed aastad üks edukamaid Briti ja Välismaa Piibliseltsi Piibli kolportööre. Tema töö on suurel määral olnud piiratud Arensburgiga (praegune Kuressaare) ja teiste paikadega Öseli saarel (praegune Saaremaa) Läänemeres. Arensburgis ta kogus kokku umbes 50 tõemeelset hinge, kõik täielikult usu tulnud eestlased ja sakslased, kes olid hakanud huvi tundma metodismi õpetuse ja korra vastu. Vend Täht jutlustas suurtel rahvakogunemistel Saaremaa erinevates piirkondades, väljas maastikul, mõnikord enam kui 3000 isikule. Talle sai osaks suur vastuseis luteri usu vaimulike poolt. Keegi luteri pastor ütles: „Täht on valeprohvets.“ Venna Tähed sõbrad ärgitasid pastorit tulema ja kuulama teda ise, mida ta tegi, ja siis luteri pastor ütles meelele: „Vabandust, ma olen pattu teinud. See mees Täht jutlustab tõde ja tal on Püha Vaim!“ Siis läks ta vend Tähed juurde, võttis ta käe ja palus kolm korda andestust. Sarnaseid läbielamusi on toimunud mitmetes kihelkondades.

Kui Vassili Täht läks 1910. aasta augusti lõpus koos misjonisuperintendendi George A. Simonsiga Saaremaale Kuressaare kogudust asutama, oli ta Peterburis juba täieõiguslik piiskopliku metodisti koguduse liige. 26. augustil 1910 (ukj) saabusid Martin Prikase kutse peale Kuressaare linna dr George A. Simons ja Vassili Täht. Juba samal õhtul kell 10 võeti Kuressaare südalinnas Wildenbergi majas vastu esimesed liikmed ja pandi alus esimesele piiskoplikule metodisti kogudusele Kuressaares. Vastu võeti kolm meest ja kolm naist. Kahjuks pole esimeste liikmete nimed meieni säilinud. Superintendent dr George A. Simons jätkab oma meenutusi teisest külaskäigust Kuressaarde 26.–28. augustil 1910:

Sel suvel külastasin ma Arensburgi teist korda, jutlustades igal päeval kaks kuni kolm korda. Minu eesõiguseks oli organiseerida siin ühing kuue täis- ja 25 prooviliikmeka. Minu kolmepäevase visiidi viimasel õhtul pidasime jutlustamise jumalateenistust, millele järgnes Issanda Püha Õhtusöömaaaja sakrament ja seejärel võtsime vastu usule tulnuid katseajale. Öösel kella poole kaheteistkümne ajal jõudsin lõpule selle kõige põnevama toiminguga.

Kuressaare ajaleht Saarlane (nr 62. Laupäeval, 21. augustil 1910, XXVI. Aastakäik, 2) kajastas koguduse rajamist järgmiselt:⁴

Möödaläinud nädalal oli methodisti superintendent Dr. Simons Kuresaares. Tema sellekorrasel siin wiibimise ajal asutati Kuresaarde methodisti kogudus ja jagati ka pühaõhtu söömaaega välja. Methodisti kogudus mõtlewat kindlasti omale siia kirikut wõi palwemaja ehitada. Ka tahetawat siia üht Saksa keele jutlustajat seada. Eesti keeles jutlustajateks on hrd Täht ja Prikask. Pühap., 15. skp. reisis Dr. Simons siit Peterburisse, et Wene- ja Soomemaal kogudusi järele vaadates Ameerikasse reisida.

Vassili Tähe töö jätkajaks Kuressaares sai Martin Prikask, kes 1911. aastal oli Soome Aastakonverentsil Vaasas üks Vene Misjoni asutajaliikmeid koos Tähega. Evangeelse äratustöö tulemusena Kuressaares registreeritud emakoguduse nimeks sai Eesti-maa Piiskoplik Methodisti Kogudus. Üldjuhul piiskoplik kirik koosneb kogudustest, mille tegevuse aluseks on ühine põhikiri. Selles kontekstis oli Eestimaa Piiskoplikul Methodisti Kogudusel⁵ olemas teatud sarnasus kirikliku hierarhiaga – kiriku keskuse asemel oli Kuressaare pea- ehk emakogudus (aadressil Uus tn 53), mille põhikirja alusel rajati Eestis osakondade nime all uusi

kogudusi. Eestseisuse liikmeteks olid esimees ja õpetaja Martin Prikask, laekur Aleksander Jõgi ja sekretär Markus Kõddar (hiljem Kõdar). Kuressaare kogudusele oli suursündmuseks esimese puitkiriku ehitamine, mis pühitseti sisse superintendent dr Simonsi poolt 28. oktoobril 1912. Saaremaa oli saanud metodismi hälliks Eestimaal.

Lisan veel ühe mälestuse Vassili Tähest, kui ta Saaremaa ärkamise ajal kuulutas evangeeliumi Põide kihelkonnas koos Karl Kuumaga (Kristlik Kaitsja, nr 7/8, Juuli/August 1937, 103–104.):

Inimesed käisid oma vanematest õpitud kombe järele kirikust kõrtsi ja kõrtsist kirikusse, mis oli nende lõbusaim ajaviitmine. Ei olnud siin ühtegi palvemaja ega peetud vaimulikke koosolekuid nagu tehti mõnes teises kihelkonnas. Imelikul viisil oli Jumal saanud äratada oma tundmisele ühe siit ringkonnast pärit oleva noormehe Vassili Tähe. Tema vanematel oli palju lapsi ja sellepärast pidi noormees juba varakult minema omale ise leiba teenima. Ta leidis hea koha Peterburis, kus ta puutus kokku usklikkudega ja sai ka ise usklikuks. Mõnikord suvel isakodu külastades, kutsus ta ümbruskonna inimesed kokku ja pidas neile palvekoosolekuid. Sel ajal ei lubatud vabalt jumalateenistusteks kokku tulla ja need koosolekud olid raskustega seotud. Kord tuli vallavalitsus vend Tähte kinni siduma – kõiski olnud ligi. Pole aga siiski juletud teda ilma kohtuta vangistada ja nii vend Täht läks jälle Peterburi tagasi.

15. juulil 1912 asutati Tapal Karl Kuuma poolt esimene mandri-Eesti metodisti kogudus. Seega oli enne esimest maailmasõda Eestis ainult kaks kogudust. Pärast sõja lõppu tekkis uusi kogudusi nagu seeni pärast vihma: Haapsalus (1918), Rakveres (1920), Pärnus (1921), Tallinnas (1922), Tartus (1923) ning Saaremaal Torgus ja Põides (1924).

Aasta 1921 oli Eesti metodistidele ajalooline, sest Haapsalus toimus esimene iseseisev pastorite ja kaastööliste aastakonverents piiskop dr John L. Nuelseni juhtimisel.

Eesti ei olnud enam Soome Aastakonverentsi ja selle alluvuses oleva Vene Misjoni liige. Eesti PMK Aastakonverents koosnes nüüdsest Eesti, Läti-Leedu ja Venemaa-Karjala ringkonnast. Haapsalu konverents sai oluliseks verstapostiks edasisel integreerimisel ülemaailmse Piiskopliku Metodisti Kirikuga, millest 1968. aastal kasvas välja Ühinenud Metodisti Kirik.

Nüüd, kui oleme lahkunud ÜMK katusorganisatsioonist, tegutseme endiselt edasi Jumala armust EMK nime all.

ALLIKAS: Pajusoo, Toomas.

Esimene Eesti metodisti jutlustaja Vassili Täht. Tallinn, 2020.

Vassili Täht Foto: InPixo

¹ „Eesti metodisti kirik 25-aastane“. – Meie Maa, nr 115 (1829). Laupäeval, 7. oktoobril 1933, 3.

² Martin Prikask oli esimene eestlasest superintendent aastail 1921–1922 ja 1928–1941. Suri märtrina 9.09.1942 Aleksandrovskis Irkutski oblastis mahalaskmise läbi.

³ See võis kokku langeda ajaga, kui Vassili Täht esitas 27. mail 1910 Peterburi Vaimulikule Konsistooriumile lahkumisavalduse seoses tema sooviga minna vene õigeusu kirikust üle piiskoplikku metodisti kirikusse. (Autori märkus.)

⁴ Siin on ajalehes ja tekstis esinev kuupäev antud vkj. Ukj oleksid need vastavalt 3. septembril 1910 ja „28. skp“. Kirjaviis muutmata, ainult ameti- ja isikunimed korrigeeritud. Autori märkus.)

⁵ RA, ERA.14.11.1045. Eestimaa Piiskopliku Methodisti Koguduse registreerimine.

Euroopa konservatiivsete metodistide kohtumine

MARJANA LUIST

ÜMK lõhenemisest tingituna on tekkinud vajadus luua kontakt ning leida võimalusi osaduseks ja info jagamiseks Euroopa konservatiivsete metodistidega. Horvaatia metodisti kiriku pastor Vatroslav Župančić otsustas kokku kutsuda Euroopa konservatiivsete kirikute esindajad, et luua sidemeid, olla osaduses ja jagada mõtteid tuleviku osas. Neli päeva kestev kohtumine toimus Crikvenica linnas Horvaatias. Osalejaid oli Slovakiast, Saksamaalt, Rumeeniast, Põhja-Makedooniast, Serbiast, USAst, Kongost, Eestist ja võõrustajariigist Horvaatiast. Kohal oli nii piirkondlikke superintendente, vaimulikke kui ka ilmikuid. Mitte kõik ei olnud kohtumisel oma piirkonna metodisti kiriku ametliku esindajana, vaid pigem isiklikust huvist olla kontaktis konservatiivsete metodistidega. Lisaks metodisti kirikule oli kohtumisel esindatud ka naatsaretlaste kirik (*Church of the Nazarene*) Horvaatias, kellega Horvaatia metodistid tihedat koostööd teevad.

Olukorrad Euroopa metodisti kirikutes on erinevad

- Mõned riigid on ÜMK-st välja astunud ja liitunud 2022. aasta mais loodud traditsiooniliste vaadetega Globaalse Metodisti Kirikuga (GMK). Nii on teinud näiteks Bulgaaria, mille superintendendiga korraldati kohtumise raames vestlus Zoomis. Tema sõnul oli ÜMK-st väljaastumine Bulgaaria metodisti kiriku jaoks finantsiliselt suur risk. Kirik müüs osa varast, et tekitada finantsreserv perioodiks, mil kiriku struktuur muudetakse misjonikesksemaks.
- On riike, kus metodisti kirik on teinud otsuse ÜMK-st lahkuda ning jääda iseseisvaks.
- Mõnes riigis on metodisti kirikul soov ÜMK-st lahkuda, kuid eraldumisotsust ei ole langetatud põhjusel, et see tähendaks ÜMK finantstoetustest ilmajäämist.
- On riike, kus metodisti kirik jääb ÜMK-sse, kuid sealst lahkuvad konservatiivsete vaadetega liikmed ning liituvad GMK või mõne muu traditsioonilise kirikuga.

Globaalse Metodisti Kirikuga juba liitunud kirikute esindajate suust jäi kõlama, et vastloodud konfessioon on orienteeritud koguduste rajamisele. GMK juhtkonna ootus kogudustele on, et nad fokuseeriksid oma tähelepanu põhiülesandele, milleks on evangeeliumi kuulutamine. Kuna konservatiivsete kirikute lahkumine ÜMK-st ja liitumine uue konfessiooniga on veel protsessis, ei ole uue konfessiooni struktuur veel lõpuni valmis. Praegu on GMK-s kolm piiskoppi. Euroopa piirkonna piiskopiks on Mark Webb. Tema ja GMK juhi Keith Boyette'iga korraldati poole tunni Zoomi kohtumine, kus jagati värskeid uudiseid globaalse kiriku teemadel.

Ettekannetes ja aruteludes jäi kõlama tõdemus, et oleme Wesley õpetusest praktikas liiga kaugele jäänud – meie foo-

Foto: erakogu

Osalejaid oli Slovakiast, Saksamaalt, Rumeeniast, Põhja-Makedooniast, Serbiast, USAst, Kongost, Eestist ja võõrustajariigist Horvaatiast

kus on liialt palju suunatud kirikule kui struktuurile, me keskendume liiga palju iseendale ja kirikusisestele teemadele ning pöörame liiga vähe tähelepanu missioonile. Ameerika Ühendriikide Ohio osariigist pärit Mitch Arnold tõi J. Wesley õpetusest esile bändide ehk aruandekohustusgruppide (*accountability groups*) olulisuse ning jutustas loo Wesley läbikukkumiste perioodist, mil too tegutses lähtuvalt kõrgkiriklikust fanatismist, ilma et ta süda oleks olnud alistunud Jumalale. Samuti Ohios pärit GMK pastorina teeniv Randy Coleman julgustas osalejaid sõnumiga palvest, meenutades, et jüngerite ühise palve tulemusena said nad täidetud Püha Vaimuga ja maailm muutus. Sarnase Püha Vaimu liikumise käivitas paarikümne Asbury tudengi ühine palve käesoleva aasta veebruarikuus. GMK-ga liitunud endine ÜMK pastor Friedemann Burkhardt Saksamaalt väljendas oma ettekandes mõtet, et kristlase iseloom ja omadused saavad tema elus kõige tähtsamaks ehitusmaterjaliks, avaldades olulist mõju nii kirikuelus kui ka evangeeliumi kuulutamisel. Burkhardti sõnul kirjeldavad 1Kr 13. peatükis salmides 4-7 väljendatud märksõnade (pikk meel, hellitav, ei ole kade, ei kelgi ega hoopole, ei käitu näotult, ei otsi omakasut, ei ärritu, ei jäta meelde paha, ei rõõmusta ülekohtust, vaid tõest, lepi kõigega, usub kõike, loodab kõike, talub kõike) vastandid toksilist kirikut ning selliseks muutumist tuleb meil uue konfessiooni kujundamisel vältida. Slovakkia kiriku superintendent Gabriella Kopas jagas julgustussõnumit: Jumala Sõnas refräänina kõlav kinnitus, et Jumal kontrollib olukorda, kehtib ka segaduste keskel ja keerulistel aegadel.

Korraldaja Župančići sõnul oli kohtumise eesmärk jagada infot selle kohta, kuidas läheb Euroopa konservatiivsetel metodistidel, olla osaduses, luua sidemeid ja teha tulevikuks plaane. Osalejana kinnitan, et sain väga palju uut infot metodistide olukorrast nii Euroopas, Kongos kui ka Ameerika Ühendriikide Ohio osariigis. Sain kohtumiselt uusi kontakte, uusi tutvavaid ja kogesin ühtsuse tunnet.

Aastakonverentsist

MARJANA LUIST

16.–18. juunil 2023 toimus Tallinnas EMK Aastakonverents, millest võtsid osa vaimulikud, EMK koguduste pastorid ja ilmi-delegaadid, EMK töövaldkondade juhid ja mitmed külalised. See artikkel annab ülevaate aastakonverentsi olulisematest otsustest ning esitab nopped superintendendi aruandest.

Superintendent Robert Tšerenkov alustas oma aruande esitlust tervitusega endiselt superintendendilt Olav Pärnametsalt. Vahetult enne aastakonverentsi algust külastasid piiskop Christian Alsted ja superintendent Robert Tšerenkov Olavit, kes saatis kirikule tervituseks ja julgustuseks edasi ühe oma lemmikkirjakoha: „Ära karda, sa pisike karjake, sest teie Isal on hea meel anda teile kuningriik!“ (Lk 12:32)

„Eesti Metodisti Kirikule on Jumal andnud siin Eestimaal teatud rolli,“ sõnas Robert ning tõi esile, et hoolimata sellest, et oleme väikene kirik, oleme tubli kirik. Meil on mitmeid venekeelseid kogudusi. Suureks Jumala kingituseks on meil unikaalne kristlik kõrgkool, kus õpetatakse kolmes keeles. EMK annab sotsiaalvaldkonda lastekeskuse Tähetorn, puuetega laste tugikeskuse Päikesekiir, toiduabi jagamise, rehabilitatsioonikeskuste jm

vahendusel tohtu panuse. Inimeste arv, keda väike EMK teenib, on suurem kui EMK liikmeskond. Ukraina sõja esimesel aastal abistasime enam kui 2000 põgenikku – seda on rohkem kui Eestimaal on metodiste. Sotsiaalvaldkonda panustamise ja koguduste töö läbi oleme siin Eestimaal Jumala riigi levitajad. Jumal on meid – metodiste – pannud siia teenima seda maad ja rahvast ning kuulutama evangeeliumi.

Eesti Metodisti Kirikus oli aastakonverentsi toimumise ajal 24 kogudust. Ruusmäe koguduse ettepanekul tehti aastakonverentsil otsus liikmete vähesuse tõttu kogudus likvideerida. Koguduste hulgas on 13 eestikeelset, 8 venekeelset, kaks eesti- ja venekeelset ning üks kolmkeelne kogudus, kus lisaks eesti ja vene keelele korraldatakse ka ingliskeelseid osadusi.

Kommenteerides EMK koguduse liikmeskonna muutusi (2022. aastal 1570, 2023. aastal 1486 liiget), tõdes superintendent, et liikmeskonna arvu

vähenedmine on tingitud peamiselt sellest, et mitmed kogudused on korranud oma nimekirju ning kustutanud sealt liikmed, kes juba aastakümneid ei ole koguduses käinud. Jumalateenistustel osalejate arv on püsunud suhteliselt stabiilsena umbes 700 inimese juures.

Robert Tšerenkov kutsus kogudusi üles tegema evangeelset tööd, et uued inimesed leiaksid tee Jumala juurde ja liituksid kogudustega. Superintendendi sõnul peaks evangeelne töö olema tulevikus iga koguduse prioriteet.

Üheks heaks näiteks evangeelsest tööst on Mustamäe loodav kogudus, mis kannab nime Lootuse kogudus. Koguduse rajamise ja meeskonna kokupanemisega tegelevad pastorid Vitali Baranov ja Stanislav Ossipov.

Kolmandat aastat järjest kuulutas superintendent Robert Tšerenkov

Erkki Sepa emerituuri minemise tähistamine

välja Aasta Panustaja. Sel korral pälvis selle tiitli EMK tuleviku töörühmaks nimetatud grupp, kuhu lisaks superintendendile kuuluvad Taavi Hollman, Marjana Luist, Priit Tamm ja Mark Nelson. Tuleviku töörühm on tegele- nud juriidiliste küsimustega, pidanud läbirääkimisi, valmistanud ette doku- mente, vestelnud välispartnerite ja teiste konfessioonide esindajatega ja teinud palju muud selleks, et ette val- mistada EMK lahkumist Ühinenud Metodisti Kirikust. Töörühm jätkab tööd EMK tuleviku planeerimiseks.

Seoses lahkumisega ÜMK-st tuli aastakonverentsil ära muuta nii EMK kui ka EMK Teoloogilise Seminari põhikiri. Kuna senise kirikuvalitsuse volituste aeg (3 aastat) oli lõppemas, toimusid aastakonverentsil uue kiriku- valitsuse koosseisu valimised. Valituks

Uus kirikuvalitsus

osutasid Vitali Baranov, Taavi Holl- man, Andrus Kask, Laur Lilleoja, Mar- jana Luist, Anton Ojamaa, Marianna Sidorok ja Priit Tamm. Robert Tšeren- kov on kirikuvalitsuse liige oma ameti

poolest. Erisessioonil õnnistati aasta- konverentsi prooviliikmeteks Triin Tarendi ja Lemme Aulis ning püha- päeval jumalateenistusel õnnistati vanemaks Vitali Baranov.

EMK VAIMULIKUD

Aastakonverentsi lõpujumalateenistusel andis superintendent Robert Tšerenkov teada, millistesse piirkondadesse, kogudustesse ja asutustesse on Eesti Metodisti Kiriku vaimulikud teenima määratud.

Aseri: Dmitri Semjonov

Haapsalu: Rauno Ojassoo

Jõhvi: vanempastor Artur Pöld, Valeri Lebedev

Jõhvi Petlemma: Triin Tarendi

Keila: Mihhail Partus

Kohtla-Järve: Andrus Kask, diakon Jelena Kask

Kunda: Oleg Tšervonõi

Kuressaare: Rando Metsamaa

Kärša: Rein Laaneser

Narva: määramisel

Paide: Kristina Sepp, Eivin Toodo

Paldiski: Aleksandr Sorokin

Pärnu: Ardi Leerima

Rakvere: Taavi Hollman

Reeküla: Hindrek Taavet Taimla, Lemme Aulis

Sillamäe: Vladimir Beregovoi

Tallinn (eesti): vanempastor Robert Tšerenkov, Joel Aulis, Hindrek Taavet Taimla

Tallinn (vene): vanempastor Aleksandr Fjodorov, Vitali Baranov

Tallinna Uue Alguse: vanempastor Stanislav Ossipov, Matvei Murin

Tapa: Joel Rang

Tartu: Priit Gregorios Tamm

Võru, Viitka ja Räpina piirkond: vanem- pastor Ele Paju, Kaupo Kant, Enno Šarik

Kaitseliidu Tallinna malev:

kaplan Raivo Nikiforov

Kaitseliidu Tartu malev:

kaplan Priit Gregorios Tamm

Tartu Vangla: kaplan Olavi Ilumets, kaplan Maire Latvala

Tallinna Uue Alguse koguduse reha- bitatsioonikeskused: Jarl Shapovalov

EMK Teoloogiline Seminar:

Taavi Hollman; diakon Mark Nelson

Põhja-Eesti Regionaalhaigla:

diakon Sirly Lahi

Vaba aasta: Mihhail Batšinski, Jana Laaneser

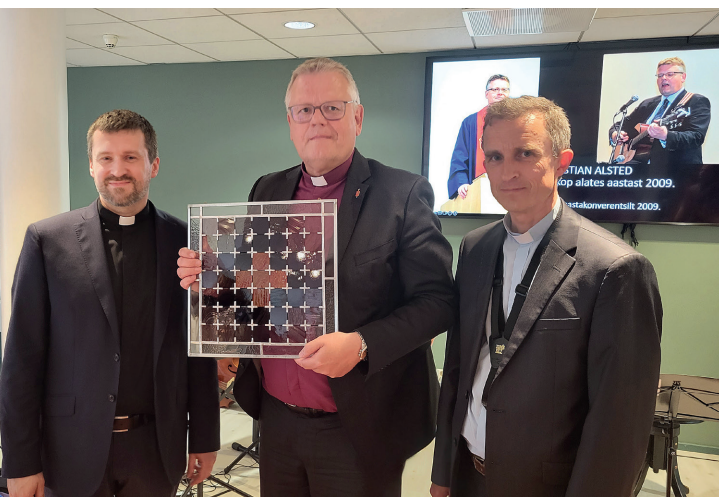

Tuleviku töörühm - Aasta panustajad 2023

Urmas Sassian teenis EMK-d kirikuvalitsuse esimehena 9 aastat

Dolores Hoffmani ristidega vitraaž tänukingiks piiskopile tema teenimise eest

Hollmanite pereansambel

Vitali Baranovi vanemaks ordineerimine

Fotod: EMK pildikogu

„Mis meist saab?“

2022. aastal võttis EMK Aastakonverents 96% häälteenamusega vastu otsuse, et EMK lahkub Ühinenud Metodisti Kirikust 1. juuliks 2023. ÜMK Põhja- ja Baltimaade Keskkonverentsi poolt seatud lahkumistingimused sisaldasid nõuet viia lahkumissettepaneku kohta kõikides EMK kogudustes läbi hääletus.

Lühikese perioodi jooksul (märtsi lõpust juuni keskpaigani) viidi kõikides EMK kogudustes läbi hääletus, mille küsimuseks oli, kas kogudus toetab EMK Aastakonverentsi otsust ÜMK-st lahkumise kohta. 22 koguduses oli toetus ettepanekule 100%, Pärnu koguduses toetas lahkumist 88% ning Tallinnas 99% koguduse konverentsil osalejatest. Lõplik hääletus ÜMK-st eraldumise kohta toimus 16. juunil 2023 Aastakonverentsi istungil.

Eesti Metodisti Kirik astus Ühinenud Metodisti Kirikust välja. Mis saab EMK-st edasi? Kas jääme iseseisvaks või liitume mõne teise rahvusvahelise konfessiooniga? Milline saab olema EMK struktuur? Kas jääme nüüd ilma piiskopita? Millised saavad olema meie suhted ÜMK-sse jäävate sõpruskogudustega?

Neid küsimusi oleme viimase aasta jooksul korduvalt kuulnud. Et nendes asjades selgust luua, koondas MARJANA LUIST superintendent ROBERT TŠERENKOVI aastakonverentsil jagatud mõtted vastusteks.

Eesti Metodisti Kirik jätkab tegutsemist kirikuna, kes oleme olnud algest

peale: me austame Jumalat, kuulutame Tema Sõna ja teenime kogukondi, kuulutades usku, lootust, armastust ja päästet läbi Jeesuse Kristuse. Igapäevane töö kogudustes jätkub samamoodi nagu siiani. Jätkub koostöö USA partnerkogudustega (kui USA kogudused koostööd jätkata soovivad) ja Eesti oikumeeniliste partneritega (Eesti Kirikute Nõukogu, Eesti Evangeelne Allianss).

Mis puudutab kiriku struktuuri ja juhtimist, siis seniks, kuni me ei ole kirikuna otsustanud teisiti, järgime ÜMK kirikukorra praegust versiooni. Piiskopi ülesandeid (v.a ordineerimine) täidab superintendent. Aastakonverents ja koguduste konverentsid toimuvad sarnaselt varasematega.

Lähiaastatel tuleb meil otsustada, kas jääme iseseisvaks kirikuks või liitume rahvusvahelise metodistliku konfessiooniga – valikuid selleks on mitmeid. Tuleviku tööühm, kuhu kuuluvad Robert Tšerenkov, Priit Tamm, Taavi Hollman, Mark Nelson ja Marjana Luist, kogub otsuse tegemiseks infot erinevate võimaluste kohta ja peab koostöös kirikuvalitsusega läbi rääkimisi rahvusvaheliste konservatiivsete metodistlike konfessioonidega. Tuleviku otsuse tegemise arutellu on soov kaasata kõiki Eestimaa metodiste, kes soovivad selles arutelus osaleda. Kui otsus on tehtud, tuleb hakata ette valmistama kas liitumist või oma kirikukorra väljatöötamist – vastavalt sellele, milline saab olema kiriku otsus.

Oleme perioodis, kus mõtleme sellele, milliseks me kujundame oma kiriku. EMK suvekonverentsil, kus osales metodiste 19 EMK kogudusest, küsitles Marjana Luist mõningaid osalejaid ning uuris neilt, mida nad EMK puhul väärtustavad ning millisest EMK-st nad unistavad.

NAATAN HOLLMAN (Rakvere): Mulle meeldib, et me liigume. Mõnikord me ei tea, kuhu me liigume, aga kui oleme välja jõudnud, siis mõistame, et siin peamegi olema. Nii nagu Israeli rahvas kõrbes – nad teadsid, kuhu nad välja jõuavad, aga nad ei teadnud teed. Jumal juhtis neid täpselt nii palju, kui nad

suutsid minna. Ma väärtustan seda, et meil on tugev siht ja me ei karda teha raskeid otsuseid, me julgeme eristuda.

Ma unistan sellisest EMK-st, kus on piisavalt ebamugav üksnes pingis istuda. Kirik on Kristuse Ihu, mis peaks elama. Aga praegu on kirik päris palju surnud. Me hindame mingisuguseid usu alustalasid rohkem kui teisi. Sageli me ei mõtesta, miks me kirikus käime, mida pühapäevane jumalateenistus mulle annab või mida saan mina jumalateenistusele anda. See on suhtumise küsimus – kas lähen kirikusse midagi saama või endast midagi andma. Palju on seda saamise soovi. Nii nagu Aleksandr Fjodorov rääkis suvekonverentsi neljapäeval

jumalateenistusel: me teame kõike, me oleme eksperdid Piibli uurimises, aga kui tuleb minna välja, siis keegi ei lähe. Unistan sellisest kirikust, kus igaüks teenib enda andidega – keegi ei teeni seal, kus on vaja, vaid seal, kuhu ta on kutsutud. Tihti rakedatakse kirikus tööle need, kes on aktiivsemad. Ja siis nad teevad kõike. Aga sellega tapetakse ära võimalus, et keegi teine leiaks üles oma ande. Rohkem on vaja andides teenimist ja vältida tuleb seda, et keegi oleks pealtvaataja. Et sellist kirikut saavutada, selleks on vaja palju tööd. Mõtteviis, et meie saame kedagi muuta, tuleb maha matta. Me tahame õpetada kõiki teisi, aga reaalsus on see, et saame muuta

vaid iseenast. Jeesus ütles: „Minge ja kuulutage evangeeliumi kogu loodule!“ Ta ei öelnud, et minge õpetage teisi, kuidas evangeeliumi kuulutada. Tihti me arvame, et see, mida kirikus räägitakse, on teistele – sellele, kes istub minu kõrval. Meil tuleb aru saada, et see sõnum on meile. Kui loeme Piiblit, siis me ei peaks selle põhjal teisi hukka mõistma, vaid vaatama iseenast ja mõtlema, mida ma ise pean tegema. Kogudus ei saa püsida pastori usul, isiklik suhe Jumalaga peab olema igal koguduseliikmel. Isiklik vastutus, isiklik kogemus. Pühapäevane jumalateenistus on koht, kus saadakse innustatud ja kust saadetakse välja. See on tagala, et saada täis jõudu ja varustust, et minna välja sõdima. See on tagala, kus nähakse kaasvõitlejaid, ja siis tuleb minna tagasi sõjatandril. Jumalateenistus ei ole koht, kus käiakse vaatamas, kas täna mulle ka siin midagi pakutakse või kas täna on hea söök. EMK koosneb kogudustest. EMK on täpselt selline, nagu on tema kõige nõrgem kogudus.

Kogudusi võiks olla rohkem, aga kogudused võiksid olla väiksemad. Tallinna kogudusest Rakverre minnes nägin seda erinevust – suures koguduses oled pisut anonüümne, oled eemal, sa ei jõua kõigiga suhelda. Võib juhtuda, et käid kirikus ära, aga lähed sealt ära ilma kellegagi kokku puutumata. Mida väiksem on kogudus, seda rohkem sind märgatakse. Peaksime üritama rohkem üksteist märgata. Selle lahendaks see, kui me kõik kuuluksime väikegruppi. Me väärtustame väikegrupid, aga kui koguksime statistikat, kui paljud metodistid kuuluvad aktiivsesse kodugruppi, siis ma ei usu, et see oleks väga suur. Väikegrupis toimub areng ja kasvamine. Noortetoimkonnas oleme seda rakendanud 2–3 aastat. Vaja on selliseid kodugruppe, kus õpitakse tundma Piiblit. Lisaks on suure koguduse puhul probleemiks see, et seal on lihtne jääda tarbima. Igas rollis on juba keegi olemas. Väikses koguduses on alati kedagi vaja. Seal on võimalik andidel esile tulla, kui katsetada erinevaid asju. Kui ei proovi, siis ei saagi teada, milleks sa kutsutud oled.

LIIDIA PUJU (Võru): Ma ei oska rääkida kiriku kohta, aga viimastel kuu-

del, kui ma olen Võrus elanud, olen aru saanud, mida tähendab see, et kogudus on pere. See, mida ma Võru koguduse puhul väärtustan, on inimeste omavaheline kokkuhoidmine. See, kui kiiresti võetakse inimesi vastu ja võetakse omaks, ongi nagu päris pere. See on saanud täiesti uue tähenduse minu jaoks.

See omavaheline kokkuhoidmine, mida ma olen näinud Võrus, võiks olla ka teistes kogudustes. Ma unistan sellest, et kui inimesed tulevad kogudusse, siis nad tunnevad, et nad oleks nagu koju jõudnud. Nad tunneksid, et nad on oma pere hulgas, nad julgevad oma asjadest rääkida, neil on päriselt hea aeg.

Tuleviku EMK-s võiks olla palju noori. Seda, et kirikus oleks palju noori, on raske saavutada, aga see on võimalik. Noored ise peavad kutsuma teisi noori. Kohe tulevad mõtted, et miks mina peaksin kutsuma, teised saavad ju ka seda teha. Tegelikult näen, et noori tuleb kirikusse juurde. Tallinnas on noortegrupp päris korralikult kasvanud. Ka Võrus on noori juurde tulnud, paljud on kutsunud klassikaaslasti ja sõpru. Noored on tulnud seetõttu, et neile on meeldinud see meeleolu, mis noortekatel on. Neile ei pruugi jääda meelde see, mida räägitakse, aga meeleolu jääb meelde ja sellest räägitakse teistele.

AMY TŠERENKOVA (Tallinn): Eesti Metodisti Kirik on meie kristlik pere, kus kõik põlvkonnad on koos ja kus me üheskoos teenime Jumalat ja õpime Teda paremini tundma. Siin on koos nii vanaemad-vanaaisad, tädid-onud kui ka lapsed. See on minu jaoks väga tähtis. See on koht, kus minu lapsed alustasid oma teed Jumalaga. Siin on väga hea laste- ja noortetöö ja me oleme väga tänulikud selle eest, sest see toetab Piibli tõdesid ja väärtusi, mida me õpetame kodus.

Soovin, et me kasvaksime EMK-na nagu suur kristlik pere, et me hoiaksime üksteist. Aga et me oleksime valmis avama oma uksi ka kogukonnale, et inimesed, kes ei käi kirikus, tunneksid ennast teretulnuna, mugavalt. Me võiksime korraldada rohkem Alfa-kursusi ja üritusi, et kogukond teaks, et kirik on see koht, kust nad

leiavad abi ja armastust, et see ei oleks neile võõras koht.

LJUBOV BELJAEVA (Aseri): Metodisti kirik teeb, nagu on Piiblis kirjas, ja see on väga tähtis. Unistame kirikust, kus on palju lapsi. See on tulevik. Uued inimesed tulevad siis, kui me oleme oma eluga eeskujuks.

JELENA TÕSJATŠNIK (Aseri): Peame inimeste jaoks lihtsalt olemas olema. Peame märkama seda, mida inimesed vajavad. Meie silmad ei peaks olema suunatud mitte üksnes enda poole, vaid ka väljapoole. Siis me märkame mitte üksnes seda, mis on meile vaja, vaid kuidas me saame teistele abiks ja toeks olla. Silmad peavad olema suunatud nii Jumala, enda kui ka teiste poole.

IRINA SEMJONOVA (Aseri): Ma arvan, et inimesed on väärtus ja meil on kirikus nii head inimesed.

Mina unistan elavast kirikust, mis püsib Jumala Sõna peal. Unistan kirikust, kus on palju armastust ja hoolimist. Kirik peab kindlasti olema väga sotsiaalne, et näidata meid ümbritsevatele inimestele mitte meie pühadust, vaid seda, et me oleme nende jaoks nagu Jeesuse käed. Nagu Priit Tamm suvekonverentsi piiblitunnis ütles, et meil on ülesanne, mitte üksnes privileeg. Meil on ülesanne toetada, julgustada, abistada, juhtida. Meil võiks olla selline kirik, kuhu tulles inimesed ütlevad, et nad näevad Jumalat meie keskel.

EIVIN TOODO (Paide): Kui me räägime organisatsioonist ja õpetuslikust ülesehitusest, siis minu meelest võiks see täielikult põhineda Wesley õpetusel. See on metodistlik identiteet. Õnneks ei ole juhtunud, et suures identiteedivaimustuses oleks langetud isolatsiooni. Liikmelisus kirikute nõukogus ja kristlikus alliansis, samuti koostöö teiste kirikutega säilib sellisel kujul, nagu see on olnud. Oluliselt mingisuguseid väga suuri muutusi, välja arvatud see, et oleme sellest suurest organisatsioonist välja astunud, ei peaks olema. Võimaluse korral võiks jätkuvasti sidet hoida ja säilitada kõik need olemasolevad head suhted, mis

EMK Aastakonverentsi jumalateenistus Tallinnas

Foto: EMK pildikogu

on olnud teiste kirikutega ja ka teiste metodisti kirikutega.

Muusikuna arvan, et meie kirikus võiks olla muusikatöö toimkond. Praegu on muusikatöö meie kirikus natuke juhuslik, aga see võiks olla pikema vaatega ja järjepidevusega, et me teaksime, millist muusikat siis meie kirik ikkagi vajab. Ja siis on tarvis selles suunas tööd teha. See aitaks kaasa inimeste süsteemsemale kasutamisele. On päris suur hulk inimesi, kes on võimelised muusikat tegema, aga istuvad kirikupingis. See ei ole isenesest lahenev asi, vaid eeldab süsteemset lähenemist. Näiteks suvekonverentsil toimunud muusika töötoas osales oluliselt rohkem inimesi, kui neid ülistuse ajal laval oli. Palusime osalejatel oma pillid töötuppa kaasa võtta. Saime paar lugu koos läbi mängida ja inimestel läksid silmad särama. Kogudustes on palju potentsiaali, aga seda ei kasutata. Muusikatoimkond võiks julgustada neid inimesi kaasa mängima, kasvõi oma pingist, ja saal läheks sellest kohe elama, see loob ruumilisust. Seda on vaja ennekõike nende inimeste jaoks, kes saavad

kaasa panustada. Kui õnnestub lapsed panna kaasa mängima, siis võib-olla tulevad kirikusse ka nende vanemad, vanatädid, vanaemad. Muusikatöö kaudu on tohutult palju võimalusi koguduse tööd arendada.

TANEL TAMM (Tartu): Sellele küsimusele vastates ei oska ma teiste koguduste või üldkiriklikus plaanis rääkida, pigem lähtun oma koguduse vaatepunktist. Meie koguduse põhjal näen, et metodistid on leidnud väga hea tasakaalu traditsiooni ja kiriklikkuse vahel. Ma ei pea silmas kõrgkiriklikkust kui kõrkkiriklikkust, vaid seda, et me oleme traditsioonist osanud võtta hea ja olulise ning samas me ei ole sinna päris kinni jäänud – oleme osanud ajaga kaasa minna oma identiteeti maha müümata. Mida aeg edasi, seda olulisemaks muutub oma identiteedi hoidmine ja tihtipeale nagu vastuvoolu ujumine selles mugavduvas konformistlikus maailmas, kus kirikud teevad tihtipeale järjest rohkem ja rohkem kompromisse. See, et me otsustasime minna edasi oma teed ja mitte jääda Ühinenud Metodisti Kirikusse, just

see on minu meelest hästi hea näide sellest, et me oskame väärtustada oma juuri ja seda, kust me tuleme. Samas oleme avatud, tervitame enda juures kõiki vendi ja õdesid ka teistest kogudustest. Meie armulaud on avatud kõikidele ristitutele.

Ma unistan sellest, et meie armas väike Eesti Metodisti Kirik võiks olla selline, kes teab, kust me oleme tulnud (traditsioon), teab, kuhu me suundume, et meil on usu alus ja kindlus (Pühakiri) ja et meie südamed põleksid niimoodi, et igatseksime kutsuda võimalikult palju inimesi endaga kaasa. Meie kiriku nimes peitub nõks või relv, kuidas seda saavutada – me peame oleme meetoodilised ja teadlikud oma tegevuses. Meil on vaja kindlat nägemust, kuidas kirikuna edasi läheme ja mis on meie jaoks olulised väärtused. Oluline on säilitada oma seminar, et oma järelkasvu kasvatada. Uute põlvkondade kasvatamisel on oluline tagada, et nad oskaksid rääkida sellest, mis on meile olulised asjad, ja teeksid seda õigel alusel: Pühakirja, traditsiooni, mõistuse ja kogemuse valgusel.

Meie ühine suvekonverents

TRIIN TARENDI, Jõhvi Petlemma kogudus

Järjekordne metodisti kiriku suvekonverents toimus tavaliselt augustikuu esimesel nädalavahetusel.

Paljud meist ei ole kindlasti mõelnud sellele, et on grupp inimesi, kes panustab peaaegu aastaringselt sellesse, et konverents võiks toimuda. Juba novembris (või hiljemalt jaanuaris) vaadatakse üle põhitiimi meeskond. Alati on neid, kes on valmis jätkama, kuid on ka päris uusi panustajaid. Sel aastal kuulusid põhitiimi Robert Tšerenkov, Marjana Luist, Rahel Hollman, Triin Tarendi, Ele Paju, Hanna Hollman, Urmas Sassian, Kaupo Kant, Thea Kant, Lea Kübar ning päris uute liikmetena Rauno ja Katrin Ojassoo. Põhitiimi juurde tekivad ka väiksemad meeskonnad. Esimeste hulgas alustab aktiivset tegevust teoloogiline meeskond, kes palvetab ja otsib Jumalat juhatust selleks, et konverents saaks teema ja kogu programm ühtse ja tervikliku vaimuliku sisu. Meeskonna kandvateks jõududeks on aastate jooksul olnud näiteks Kaupo Kant, Hindrek Taavet Taimla ja Robert Tšerenkov, sel aastal ka Rauno Ojassoo ja Lemme Aulis. Järgmistena hakkavad Lea Kübara, Ele Paju ja Urmas Sassiani eestvedamisel toimetama laste- ja noortetöö meeskonnad, samuti registreerimine ja majutus,

millega tegeleb Triin Tarendi. Sel aastal võttis vabatahtlike koordineerimise keerulise ja vastutusrikka töö enda peale Rahel Hollman.

Sellel aastal tegime programmis mitmeid muudatusi. Esmalt võeti vastu otsus, et sel korral tuleme toime oma jõududega. Nii ülistustiim kui ka kõik kõnelejad olid meie kirikust. Kogu konverentsi vältel juhtis ülistust Kuresaare koguduse ülistusgrupp, mida juhtis pastor Rando Metsamaa, kes leidis abilisi Võru, Paide ja Tallinna kogudusest. Tulemuseks oli imeline ülistus, kus kogesime Jumala lähedalolu.

Suvekonverentsi teemaks oli sel aastal kirjakoht Pauluse kirjast heebrelastele: „Jeesus Kristus on seesama eile, täna ja igavesti!“ (Hb 13:8). Jutluste kaudu ja piiblitundides õppisime tundma Jeesuse erinevaid rolle: Ta oli prohvet, preester, kuningas, Issand. Ilusa raamistikku andsid suvekonverentsile avapäeva õhtul jutlustanud Tallinna vene koguduse pastor Aleksandr Fjodorov ja lõpujumalateenistusel kõnelnud superintendent Robert Tšerenkov. Mõlemad rääkisid Eesti Metodisti Kiriku visioonist olla suurem, tugevam ja noorem Kirik. Jumala abiga ja usu läbi me seda kindlasti ka

suudame. Mina nägin juba nüüd, et kuigi oleme praegu väike Kirik, oleme üheskoos ühtsed, tugevad ja nooremad. Ma nägin suvekonverentsil Jumalast juhitud ja tarku mehi kõnelemas jumalateenistustel ja piiblitundides, andekaid ja Jumalat igatsevaid inimesi ülistuses teenimas. Ma nägin noori ja lapsi, kes on põnevil Jumalast.

Oluliseks muudatuseks olid ka Wesley grupid ja töötoad. Wesley grupid olid nüüd viidud pealelõunasele ajale ja aega antud kaks tundi. Grupid ise otsustasid, kas nad jäävad laagrisse ja arutavad neile antud küsimusi kohapeal või teevad seda piirkonnas matkates või ekskursioonil. Näiteks oli võimalus külastada Kohtla-Järve Kolgata kogudust. Samuti oli valida, kas arutada piiblitunni läbiviijate poolt etteantud küsimusi või üldisemaid küsimusi, mille abil üksteist rohkem tundma õppida ja kuulda, mida Jumal meie kaudu ja meie elus on teinud. Meie grupp valis viimase variandi ja teiste lugusid kuulata oli ülimalt innustav. Rääkisime näiteks sellest, kuidas keegi päästetud sai või kas ja kuidas oleme kuulutanud usku meie ümber olevatele inimestele.

Töötoad olid sel aastal praktilisemad kui kunagi varem ja valiti välja registreerimisel tehtud eelistuste põhjal. Toimusid sügava palveelu nippide, suhtlemisuskuste, mängude, füsioterapeudi tarkuste, muusika ja väikegruppide alustamise töötoad. Neidki viisid

Muusika töötuba

Meeskonna koosolek

Fotod: Marjana Luist

läbi meie oma kiriku inimesed, kellele oleks vajadusel leidunud ka alternatiivsed läbiviijad. Muusika töötoas osalejad jõudsid neile antud tunniga õppida selgeks ülistuslaulu, mida nad suures telgis hiljem esitasid. Laval olnud muusikariistade rohkus oli tõeliselt muljet avaldav.

Olen artiklis välja toonud erinevaid valdkondi ja töötegijaid. Oluline on mõista, et see on meie ühine suvekonverents, mille kordaminekusse saab igaüks meist Jumala abiga rohkemal või vähemal määral panustada. Võin tühjendada, et sellel, mis Jumal on minuga ja minu elus suvekonverentsil teinud, on hoopis teine tasand alates sellest hetkest, kui otsustasin ise kaasa aidata. Alustasin üsna väikesest asjast, aidates kaasa palvemeeskonnas tõlkimisega. Ükski mu võõrkeel ei ole väga hea, kuid olin valmis aitama sellega, mis mul on. Isegi üks vahetus nõudepesus võib tuua suure muutuse nii teistele kui ka iseendale. See on meie ühine suvekonverents, mis sünnib meie ühise panuse abil. **Kohtumiseni 8. augustil 2024 Aa rannas Gideoni laagris!**

OSALEJATE MULJEID

Mis oli Sinu jaoks kõige meeldejäävam? Mis kõnetas kõige rohkem? Mis on see, mille pärast tuled suvekonverentsile ja mida ootad alati? Millest jääks metodisti kirik ilma, kui meil ei oleks suvekonverentsi?

KAJA JURKEVITŠ (Tartu):

Kõige meeldejäävam oli ja kõnetas seekord ülistus. See oli nii hingeline! Sa laulad, kuigi ei tea alati sõnu ega viisi, kuid Jumal teab ... Igal aastal ootan, et saaks rohkem osa sellest kõigest, mida Tema meile pakub. See on lisaks hea võimalus saada eemale argielust ja, mis seal salata, nautida puhkuse ajal merd ja ilusat ilma.

Ühine teenimine nii suure hulga eri piirkondadest kokku tulnud metodistidega, ühispalved ning jagatud mured ja rõõmud on ilmselt see, mida metodistid lisaks pühapäevastele jumalateenistustele vähemalt kord aastas vajavad, et usk ei jahtuks või poleks leige. Usun, et suvekonverents on vajalik ka usu kinnitamiseks – inimesed saavad siin üksteist paremini tundma õppida ja

leida uusi sõpru metodistide seast. Mulle tundub, et suvekonverents liidab inimesi rohkem ja annab jõudu jääda Jumala sõnasse, sest koos on meid igas mõttes rohkem.

RAHEL HOLLMAN (Rakvere):

Jumala Püha Vaimu ligiolu kõnetas. See teadmine, et me oleme seal ühe eesmärgiga – õppida Jumalat veel ja veel tundma. Veel üks kõnekas mõte oli see, et Jumal kutsub kõiki ja Tal on meie igaühe jaoks plaan. Aga samas peab meie lugu Jumalaga olema hea, et meie palgeil oleks rõõm ja saaksime seda teistele välja kiirata.

Ma arvan, et igal aastal ootan ma kõige rohkem Püha Vaimu õhtut, mis kujuneb alati väga võimsaks ja meeldejäävaks. Seda, kuidas inimeste elu saab reaalselt muudetud ja nii mõnedki teevad kannapöörde, on nii eriline näha. Igatsen, et elumuutvaid kogemusi võiks olla veelgi enam.

Minu arvates on suvekonverents olnud ja on jätkuvalt igal aastal üritus, kus metodistid õhutavad üksteist lõkkele ja kus kindlasti kasvatakse ühtsemaks. See on nagu suur perekond, kes tuleb kokku, ülistab Jumalat ja tahab siiralt kasvada Jumala tundmises. Ilma suvekonverentsita ei saaks me kindlasti sellest kõigest nii suures koosseisus osa.

LIIDIA PUJU (Võru):

Minul oli sel aastal privileeg teenida kaasa noorteprogrammis. Seal olid meil väga kõnekad piiblitunnid, jutlused ja ülistusaeg. Eriliselt jäi mulle meelde Ele piiblitund ja matk Wesley grupiga, kus tekkisid head vestlused, mis väga puudutasid ega lähe kaua mellest. Suures telgis haaras mu tähelepanu kõige rohkem Taaveti juttus.

Mul on igal aastal selline ootusärevus suvekonverentsi eel, sest lõpuks näeb jälle kõiki. Terve pere tuleb kokku ja ma hindan seda väga. Nagu Merlin lõpujumalateenistuse alguses ütles, et meil oleks nagu suguvõsa kokkutulek.

Ma arvan, et meie kirik ei oleks nii ühtne ilma suvekonverentsita. See on üks kord aastas, kus kõik erinevad kogudused tulevad kokku. Ma arvan, et kui meil poleks suvekonverentsi, siis enamik meist ilmselt ei teakski üksteist. Ja ei oleks neid sõprussuhteid, mis meil nüüd on.

150 numbrit ja 33 aastat ajakirja Koduteel

ANDRES KAPP, Tallinna kogudus

Uskumatu! Meie kiriku ajakiri on järjepidevuse kandjana ilmunud juba kolmkümmend kolm aastat! Algas oli 1990. aastal, nüüd oleme jõudnud saja viiekümnenda numbrini.

99 aastat tagasi, 1924. aastal ilmus meie ajakirja eelkäija Kristliku Kaitsja neljas numbris järjejutt pealkirjaga „Koduteel“. See järjejutt on pigem intervjuu kellegi kahtleva kuulajaga, kes oli jälginud ühe Eesti Piiskopliku Metodisti Kiriku võimaliku ettekannet.

Intervjuu algab niimoodi:

Kas tohin küsida, kuidas kõne teile meeldis?

„Tal on kahtlemata mõnes asjas õigus, aga on ju võimatu seda läbi viia, mis ta nõudis – igaüks peaks oma leeritunnistust tõsiselt võtma ja tõsiselt Jeesuse järgijaks hakkama ja end terve ilma ees Kristuse omaks tunnustama. See ei lähe ju mitte.“ Mikspärast see siis ei lähe?

„Väga lihtsalt. Millist teotust ja pilget sünnitaks see, kui ma nii teeksin, kui

Fotod: EMK pildikogu

kõneleja ütles. Millist segadust see sünnitaks minu büroos. Igatahes kui otsustaksin mitte ainult nime järele, vaid teos ja tões kristlane olla, see tekitaks liigset tähelepanu. Siis naerdakse ja pilgatakse, siis arvatakse sind ajas mahajäänuks, harimatuks ja muud sarnast.“

Meie ajakirja üheks eesmärgiks on kahtlemata hajutada eelarvamust, et avalikult usku tunnistanud kristlane on ajast maha jäänud, turvalisse minevikku kinnistunud inimene. Ajakirja oluliseks väljundiks on samuti olnud lugejate kasvatamine nii hingehoidlikult kui ka teoloogilises harituses. Pikaaegne superintendent Olav Pärnamets on 1990. aastal ajakirja Koduteel esimeses numbris kirjutanud: „Pilved on hakanud pikkamööda hajuma. Ajalugu ja ühiskond on taas hukka mõistnud inimvaenuliku, vägivaldse rajatud elukorralduse. Taas on avanenud võimalusi Kristuse evangeeliumi, armastuse, usu ja lootuse sõnumi laiemaks levitamiseks trükisõna kaudu. Soovime, et Kristlik Kaitsja õiguspädev järglane kannaks nime Koduteel. Miks just see nimi paljude võimalike hulgast? Vastus on lihtne. EMK esimene superintendent ja tõenäoliselt ka esimene märter Martin Prikask toimetab kolmekümnendatel aastatel samanimelist ajakirja.“

1990. aastal oli stardipauk antud ja Koduteel hakkas regulaarselt ilmuma. Ajakirja juures ei saa üle ega ümber peatoimetajast, olgu selleks siis esimestel aastatel olnud Urmas Rahuvarm, kes andis teatepulga edasi Kärt Jänes-Kappile, või Taimi Pärna, kes sai toimetajaks peale Kärde igavikku siirdumist. Nüüdseks veab peatoimetaja vastutusrikast ja rasket koormat juba mitu aastat Marjana Luist. Eks ajakiri ongi ju peatoimetaja õlgadel, kes

vastutab, et see ettenähtud kuupäeval ilmuks. Tahtmatult on Koduteel ka pisut oma peatoimetaja nägu, aga see on ka loomulik.

Tartu Püha Luuka koguduse pastor Priit Tamm kirjutab ajakirja 100. numbris: „Kui mõelda rubriikidest või autoritest, siis mulle on ajaloo huvilise inimesena meeldinud mälestused ja elupildid, mida ajakiri on päris palju avaldanud. Ka on mulle meeldinud teoloogilised või õpetuslikud artiklid (rubriik „Meie usume“), mis on ehk aidanud meelde tuletada meie identiteeti ja tõekspidamisi metodistidena.“ Olen pastor Priiduga sama meelt, kui ta rõhutab: „Mulle kui ajaloo huvilisele inimesele on olulised olnud koguduste sündmuste kajastused: kes sündis, kes suri, kus midagi ehitati või sisse pühitseti, kes millisele tööpõllule läkitati. Minu jaoks ei ole nii olulised olnud hingehoidlikud rubriigid (nt jutlused vms). Kokkuvõttes tundubki mulle, et kõige olulisemaks on ajakirjades olnud metodistliku identiteedi süvendamine ja meie asjadest kõnelemine, nii minevik, tänapäev kui tulevik.“

Taimi Pärna aga lisab samas numbris: „Tähtsad on olnud ka lihtsad jutlused. Läbi aja on kirjasõna olnud koht, kus Jumal saab minusugust tavalist inimest kõnetada.“

Kui ajakirja esimene number ilmus 1990. aastal, siis kahekümne viies Koduteel ilmus aastal 1996, viiekümnes aastal 2000, seitsmekümne viies aastal

2004, sajas aastal 2011, saja kahekümne viies aastal 2017. Issanda abiga ilmub saja viiekümnes number AD 2023. Alates 2016. aastast ilmub ajakiri Koduteel värvilisena.

Nüüdsest alates ilmub ajakiri uues kujunenud olukorras. Eesti Metodisti Kirik ei ole enam Ühinenud Metodisti Kiriku koosseisus. Nüüd oleme päriselt iseseisev kirik. Selles muutunud olukorras kannab ajakiri Koduteel erilist vastutust metodistliku identiteedi kandmisel Eestimaal.

Ajad on muutunud ettearvamatuks. Sõda niidab oma surmavikatiga inimelusid Euroopas. Suur kuumus ei lase lõunapoolsetel rahvastel elukohas püsida. Elektrivool võib kaduda ja serverid pahavaraga nakatuda või hoopiski hävineda. Oleks ju vahva, kui millalgi kaugemas tulevikus leiaks kusagilt majapööningult paki paberajakirju Koduteel (nagu mina kunagi nõukogude okupatsiooni ajal leidsin paki baptistide noorteajakirju „Elukevad“ ja teise paki kaitseliidu ajakirju „Kaitse Kodu“), et sealt lugeda, mis juhtus Eesti Metodisti Kirikus 21. sajandi algul.

Selleks soovin omalt poolt palju jõudu peatoimetajale, ajakirja kolleegiumile ja artiklite kirjutajatele. Samuti soovin Taevaisa hoidmist ja õnnistust ajakirja edasisel ilmunisel nii paber- kui ka virtuaalselt, et meie kiriku lugu tänuväärsest jäädvustada.

Koduteel toimetis, mai 2023 Foto: Koduteel koğu

Ajakirja toimetamisest

Sain ajakirja peatoimetaja vastutuse enda õlule 2019. aasta sügisel. Sellest ajast on trükivalgust näinud 16 numbrit.

Neli aastat ja 16 numbrit on vaid ligikaudu kümnendik selle ajakirja eksisteerimisest, kuid piisav, et näha, kui palju töötunde ja kui suur hulk inimesi on iga numbriga taga. Keegi koostab kontseptsiooni, keegi peab kirjutajatega läbirääkimisi, keegi kirjutab artikli, keegi saadab foto; keegi koostab ristsõna, keegi lastenurga, keegi otsib materjali noortelehele, keegi teeb keelekorrektuuri, keegi küllendab, keegi trükib ja keegi levitab. Olen südamest tänulik igale inimesele, kes on panustanud ajakirja töösse. Tänu teile on ajakirja sisu mitmekülgne, sisukas ja ilus.

Olen tänulik Jumalale, kes on seda töövaldkonda igakülgsest õnnistanud:

- Ajakiri on kümne aasta jooksul muutunud paksemaks – varasema 20 lehekülje asemel on nüüd lehekülgi 32.
- Kroonilise materjali vähesuse probleem, millest on mulle jutustanud kolleegiumi pikaajased liikmed, on asendunud olukorraga, kus tekste tuleb tihtipeale ruumipuuduse tõttu kärpida või midagi välja jätta.
- Tänu toetustele Eesti Kirikute Nõukogust ja riigieelarvest on ajakirja finantsseis jõudnud miinusest plussi.
- Tellimuste põud on asendunud tellimuste arvu tõusutrendiga.
- Tänu tellimuste arvu kasvule oleme peaaegu jõudnud seisu, kus tulud katavad ajakirja väljaandmisega seotud kulud. Täna südamest kõiki ajakirja tellijaid! Stabiilne tellijate arv tagab ajakirja jätkusuutlikkuse. Loodan, et ajakirja sisu on lugejatele toeks ja abiks vaimulikus kasvamises, aitab hoida kursis EMK-s toimuvaga, toetab EMK identiteeti ja säilitab EMK ajalugu. Need on eesmärgid, mis oleme endale seadnud ajakirja väljaandmisel.

Ajakirja väljaandmise tulemust saavad kõige paremini hinnata lugejad – need, kelle jaoks me ajakirja toodame.

Sestap küsisin mõnelt lugejalt, mida tähendab tema jaoks ajakiri Koduteel ja milline võiks olla Eestimaa metodistide ajakiri.

Kättrin Rohulaid (Reeküla): Mulle meeldib väga lugeda ja ma eelistan (nii ajalehti, ajakirju kui ka raamatuid) lugeda paberikandjal, sest siis saab igal ajal lugemise pooleli jätta ja hiljem selle juurde kergesti tagasi pöörduda. Ajakiri Koduteel on minu jaoks meie oma inimeste (metodistide) mõtete, lugude ja info kogumik, mis on õpetuseks, julgustuseks ja kaasaelamiseks. See ajakiri on MEIE OMA ajakiri (meie inimeste lugudega), mis tekitab ka pisut uhkust – meil on, kõigil pole!

Külli Kuusemaa (Pärnu): Ootan alati põnevusega ajakirja Koduteel jõudmist oma postkasti – see on meie oma kiriku ajakiri, seal kirjutavad meie oma kiriku inimesed, seal kirjutatakse meie oma kiriku inimestest. See on nagu suguvõsa kokkutulek: puudutav, huvitav ja värskendav. Minu jaoks on ajakirjal meid kokku liitev funktsioon. Ise igale poole ei jõua, aga saab vähemalt lugeda lugusid erinevatest Eestimaa paikadest. Mulle meeldib väga, et ajakiri on ühtlasi ka kroonikaks – vanu ajakirjanumbreid on huvitav lugeda ja mõelda tagasi möödunud sündmustele. Alati on põhjust Jumalat tänada, ka mineviku õnnistuste eest, mis annavad inspiratsiooni tulevikuks. Päril palju uusi asju on ju tegelikult hästi unustatud vana. Mõeldes ettepoole ja lootuses, et senine sisu ajakirjas säilib (kindlasti meie identiteeti puudutavad artiklid!), tahaksin soovitada rubriiki „Läheme külla“. Igas numbris võiks olla ühe koguduse tänane seis: kes on pastor, kui palju on liikmeid, kas on noorte-, laste-, naistööd, mõned huvitavad väikegrupid, muusikatöö jne. Kirikuhoone pilti ja tegevuste pilte tahaks sinna juurde ka. Aitäh senise töö eest! Jõudu ja õnnistust kõigile ajakirja Koduteel tegijatele!

Tanel Tamm (Tartu): Ühest küljest on ajakiri Koduteel osa meie kiriku

Foto: erakogu

identiteedist. Selle kaudu saab universaalsemalt ja selgemalt rääkida kirikule olulistest asjadest, olgu need siis igapäevased asjad või teoloogilised-usulised küsimused. Ilma selleta ei pruugi olulised teemakäsitlused jõuda kõikide liikmeteni. Aga kiriku usulise identiteedi kontekstis on oluline, et meil on üks selline ühtne allikas, kust me kõik saame ühesugust ja adekvaatset informatsiooni. See aitab meil ennast kirikuna paremini defineerida. Näitena võiks tuua selle aasta numbrid, mis räägivad kvadrilateraalsest õpetusest ja metodisti kiriku aluspõhimõtetest. Need on kindlasti aidanud metodistlikku õpetust selgemaks teha. Peale selle on hästi oluline see, et ajakiri on ju tegelikult tükike ajalugu, mis kogu aeg sõnas ja pildis salvestub. Võib-olla praegu see, millest ajakirjas juttu on, ei olegi nii oluline, aga teatud aja möödudes on hea vaadata, millised me olime, mis olid meie mured ja rõõmud näiteks aastal 2023. Oleme praegu ajalooliste muutuste lävel ja päris palju suuri asju on sündimas. Kui seda ajakirja ei oleks, siis meie ajalugu nii hästi ei talletuks.

Kui unistada, siis võiks ajakiri olla paksem või ilmuda tihemini. Aga tegelikult on tore, et meil selline ajakiri olemas on ja et see endas metodistlikku identiteeti kannab. Kui sisu osas ettepanekuid teha, siis muidugi võiks kirjutada muusika teemal, nt mõnest huvitavast kontserdist, mõnest bändist või mis Eesti kristlikus muusikamaailmas toimumas on.

Armas lugeja, ootame ka Sinu tagasidet ajakirja kohta ning ettepanekuid ajakirja paremaks muutmiseks! Kontaktid, kuhu oma mõtteid saata, leiad esikaane siseküljelt.

MARJANA LUIST

Pille Mägila 70

Septembrikuus tähistab väarikat sünnipäeva Tallinna koguduse kauaaegne liige Pille Mägila. Pille on nii aktiivne inimene, et teda jätkub justkui kõikjale. Aga see kõik on Jumala arm ja kingitus – sellest tunnistab nii Pille ise kui ka tema elu. Pilet küsitles Katarina Eva Ventsel.

Paljud kogudusekaaslased teavad Pilet kui pühapäevakooli õpetajat, kes meie kiriku lastelaagrites oli alati valmis ka meditsiiniabi andma, ja suure pere ema (nüüd juba ka vanaema). Teised teavad Pilet kui ansambel Sela lauljat ja solisti, naistetöö organisaatorit või teoloogilise seminari vilistlast. Paljud aga ehk ei teagi tema aastaid kestnud tööst erivajadustega laste lasteaias ... Endised ja praegused pühapäevakooli lapsed teavad kindlasti Pille kunstiannet ja -armastust, mis teda vast ühel hetkel ka Tauno Kangro kunstigaleriisse tööle viis. Mõned aga on teda ehk kohanud hoopis rahvajooksul või väärtmuusika kontserdil? Või kuulnud teda innustunult kõnelemas tervisest ja tervisetoodetest?

Alustame lapsepõlvest. Kas oled kristlikku perre sündinud?

Jah, minu ema ja vanaema olid kristlased. Isa suri, kui olin seitsmeaastane. Me elasime Pärnus ja käisime Henno

tänav baptisti palvelas. Mäletan oma lapsepõlve väga värvikalt. Kuigi ema meid õega üksi kasvas, olid meie kodus alati külalised, selline kristlik

osadus. Nii et mu esimesed kokkupuuted kristluse ja kristlastega hakkasid juba lapsepõlvest pihta.

Selgelt meenub üks episood palvelasse minekust. Tänav aäres oli park, kus lapsed mängisid. Tavaliselt läks ema ees ja mina jäin taha. Äkki tundsin, et keegi loobib mind millegagi. Lapsed, kes seal pargis mängisid, loosisid mind kividega, narrisid ja ütlesid: palvevend, palvevend! Selline oli

Pille pere 2022. aastal

Ansambel Sela

Lapsed kirikus, jõulud 2011

EMK TS lõpetamine 17. juuni 2016

algus kristlaseks olemisele, kuigi ma isiklikult veel päästetud ei olnud. Ema armastas Piiblit lugeda kõva häälega, et ka mina teises toas kuulsin. Nii olen Jumala Sõnaga lapsest peale tuttav.

Millal sa ise usule tulid?

15-aastaseks saades mõtlesin, et kristlastel on kaks eriala, millega nad saavad kirikus kaasa teenida: muusika ja meditsiin. Nii läksin oma armsast väikesest suvelinnast Tallinna Meditsiinikooli. Mu elamise saamine oli ka Jumala ime. Emale ei meeldinud, et laps läheb 15-aastaselt ühiselamusse. Ta valutas südant – aeg läheneb ja mul ei ole kuskil olla. Tol ajal tegime Pärnu kogudusest väljasõite teiste koguduste aastapäevadele üle Eesti. Seal sai ema täiesti juhuslikult tuttavaks ühe perega Tallinnast. See oli nüüdseks mu parima sõbranna Ülle Ritsbeki (tollal Jürgensoni) kodu, kuhu ma elama sain. Jagasime Üllega ühte väikest tuba.

Sel ajal ei lubatud noortel koos käia, kõik oli KGB kontrolli all. Aga Seljaku tänava kodus olid kolmapäeviti palveõhtud, kus Teedy Tüür õpetas Jumala Sõna. Ühel kodusel palveõhtul tajusin,

et kõik, mul on vaja teha otsus. Olin siis 17. Palvetasin üksipäini teises toas ja andsin oma elu Jumalale. Algas aktiivne vaimulik töö erinevates koosseisudes ja kohtades, riske me ei kartnud. Ma käisin mitmes koguduses: Nõmmel, Olevistes, Mere puiestee kirikus.

Kas oskad nüüd tagasi vaadates tuua välja mõned asjad, mis on sul aidanud usus kasvada?

Terve elu on kasvamine, me kasvame ju kogu aeg, ka täna. Kui sa lubad, et Jumala Püha Vaim sind juhatab, kui sa usaldad Jumalat, siis ongi iga uus päev kasvamiseks ja õppimiseks. Mu elu on olnud värvikas ja mul on selle üle väga hea meel. Olen saanud paljusid asju teha. Põhiline on usaldada Jumalat kõiges, paluda: Jumal, sündigu Sinu tahtmine! Kõigi otsuste puhul, mis on vaja vastu võtta, pead kaaluma, palvetama, mõtlema. Kogu aeg on kasvamine. See pole ainult Piibli lugemine ja palve, vaid isiklik osadus Jumalaga. Et sa võid Jumalat usaldada, see on nii võrratu! Kõik rasked ajad, millest me oleme läbi tulnud, võimuvahetused, lubadused ja keelud, need kasvatavad meid. Aga

mitte ainult isiklikud mured, vaid ka rõõmud. Tänumeel, Püha Vaimu osadus ja Jumala Sõna mõistmine, see aitab meil kasvada.

Sa käisid meditsiinikoolis ja praegugi on su töö seotud meditsiiniga. Kas oled ka oma töö kaudu saanud Jumala riigi tööd teha?

Kui ma meditsiinikooli lõpetasin, suunati mind tööle onkoloogiahaiglas. Aga peale meditsiini oli ju veel muusika, ja ma ei saanud kuidagi jätta seda valdkonda harimata. Laste muusikakoolis olin õppinud klaverit. Astusin konservatooriumi laulmise erialale. Aastatel 1972–74 käisid noored koos Mere pst kirikus, mina laulsin ansamblis Sela. Tegime erinevaid üritusi. Mäletan hästi päeva, kui rektor kutsus mind „punasele“ vaibale ja ütles, et nüüd pead valima: kui jääd aktiivseks kirikus, siis arvesta sellega, et me ei luba sul koolis jätkata. Kirikutöö ja evangeeliumi kuulutamine oli mul väga südames, see annab ju tegelikult elule mõtte. Tolle aja noored küsisid ikka, mis on elu mõte, miks ma olen sündinud ... Me läksime välja ja kuulutasime evangeeliumi. Mere pst kiriku neljapäevastel noorteteenistustel oli nii palju rahvast, et inimesed ei mahtunud sisse, olid akende taga. Kuidas ma sain seda tööd ära jätta? Nii tegini valiku kiriku ja meditsiini kasuks. 1977. aastal abiellusin Arvediga ja kui järgemööda sündisid lapsed, jäin nendega koju. Mõned aastad peale seda sai minust ka metodisti kiriku liige.

Kui meie viimane, viies laps oli kooli läinud, siis otsustasin tööle minna, kuigi kodus on ju palju tegemist. Ühest kohast meelitati mind teise. Viis aastat töötasin erivajadustega lasteaias majandusjuhatajana. Seejärel sooviti mind skulptuurigaleriisse tööle. Tauno Kangro skulptuuristuudios olengi töötanud viimased 15 aastat. Sellesse ajajärku jääb ka EMK Teoloogilise Seminari lõpetamine. Otsest meditsiini alal ma ei tööta, kuigi see mulle väga meeldib. Kuna tegelen naturaalse toidulisanditega, mis on olulised inimese organismi normaalseks eksisteerimiseks, siis loen meditsiinalast kirjandust, ka ingliskeelseid teadusuuringuid. Aga nüüd olen kodune ja tõesti naudin kodus olemist, kuigi kalender on ikka täidetud erinevate kohustuste ja kohtumistega. Mulle

meeldis väga haiglas töötada, olen seda isegi nüüd unes näinud, kuigi töö intensiivterapias ei olnud kerge – näha kõike seda valu. Aga see ongi kristlaseks olemine, Jumala soov, et minge ja aidake, teenige ja lohutage. Sain seal inimeste pärast palvetada.

Kangro juures töötamisest meenub, kuidas Harry, sõber meie kogudusest, tõi oma sugulased Uue tänava galeeriasse. Üks sugulastest küsis luba, et Kangro pärast palvetada, ja kunstnik oli nõus. Kui keegi esitas küsimusi vaimulikel teemadel või Jumala kohta, siis ütles Tauno alati, et küsige Pille käest, tema teab kõike. Siis oli mul võimalus rääkida ja paljudele küsimustele vastata. Olen töötanud kollektiivides, kus kristlaseks olemine oli auasi (kuigi mind lapsena kividega loobiti ja mõnitati). Kõik teavad, et olen usklik inimene ja mul on Jumalaga eriline suhe.

Tuleme nüüd tagasi kirikutöö juurde. Kõige rohkem tuntakse sind seoses muusikaga, on ju ansambel Sela väga armastatud. Aga võib-olla nooremad ja uuemad liikmed ei tea, et oled tegelenud ka naistetöoga. Tutvusta seda natuke.

Olin pikka aega Eesti Metodisti Kiriku Naiste Ühenduse juhatuses, aga 2005. aastal valiti mind naistetöö juhiks ehk esinaiseks. Sel kevadel andsin teatepulgale üle Amyle, nii et see on olnud pikk periood. Naistetöö on selline loomulik töö, u 80% koguduse liikmetest on ju naised. See on suurepärane platvorm teenimiseks, sest naistele on nii palju antud. Ja olukorrad, kuhu Jumal on nad läkitanud, ongi need, kus naised saavad teenida ja armastust jagada.

On veel üks valdkond, millega olen kaasas olnud sellest ajast alates, kui meie lapsed veel väikesed olid. See on pühapäevakooli töö, mis algas juba Apteegi tänaval, kus oli meie kiriku maja. Struktuur ja vorm oli nõukogude ajal hoopis teistsugune, pühapäevakooli saime teha kodudes, sageli sünnipäevade tähe all. Ärkamisajal tuli tohutult palju lapsi kirikusse, siis vallandusid need võimalused, mis olid olnud suletud uste taga.

Mulle meeldib lastetööd teha, olen olnud aastaid nii väikeste kui suurte rühma õpetaja. Nüüd on suur rõõm kirikus vaadata, kuidas Eivin, Veljo, Marja, Siiri, Joel jpt mu rühma lastest

on suureks kasvanud ja juba nendegi lapsed pühapäevakoolist läbi käinud. Õpetajatena me külvame seemet, seejärel on see teadmine kogu aeg mu südames olnud, ma armastan lapsi. Üldse armastan inimesi.

Kristlikus elus mängib suurt rolli tunnistamine. On sul jagada mõni tunnistus, kuidas Püha Vaim on sind raskel ajal puudutanud, mis võiks olla julgustuseks mõnele noorele kristlasele?

Võin minna ajas 46 aastat tagasi. Kui me 1977. aastal Arvediga abiellusime, saime kaks päeva kodus olla, et siis minna Jumala juhitud „operatsioonile“.

Arved ja Pille 6.08.1977

Nüüd tagantjärele mõeldes on meelest kõik need seigad, kuidas Jumal tõi meid välja väga ohtlikest olukordadest ja kuidas inglid meid varjasid.

Meie pulmareisi nime all oli koos teise abielupaariga (Maie ja Tani Roos) eesmärk viia Venemaa põrandaalustele nelipühilastele eri kohtadesse vaimulikku kirjandust, mis oli ju täiesti keelatud. Läksime Ladaga, käre taga, ja pidime sõitma ainult mööda suurt teed, kus GAI-punktides jälgitakse su liikumist. Samas tuli jõuda ettenähtud kohtadesse kirjanduse üleandmiseks ja see oli tohutu risk. Üks noor abielupaar sõitis välismaalt kirjandusega, nende auto oli kahekordse põhjaga. Kahjuks võeti nad tagasiteel piiril kinni, sest auto kaalus vähem kui pidi.

Meie sihiks olid erinevad linnad Gruusias, Armeenias ja mujal. Üks tagaajamine oli päris karm, kui ühes linnas, vist Pjatigorskis, said miilitsad kuidagi haisu ninna. Olime siis alles päris teekonna alguses. Meie, naised, palvetasime: Jumal, sa tead seda olukorda ... Ja juhtuski nii, et Tani sõitis

Ladaga väga kitsale tänavale, kust KGB Volga läbi ei mahtunud. Nii raputasime miilitsad maha. Rasketes ja ettearvamatutes olukordades sa koged, et Jumalal ei ole midagi võimatut. Ta tegutseb sinu eest ja sinu heaks.

Need olid väga värvikad kolm nädalat. Kord sõime mägedes ja nägime, kuidas helikopter meie kohal tiirutas. Teine kord pidime suurel teel andma Piibleid ja muid materjale kontaktisiku autosse. Olime hirmul, kui meid pidas kinni miilitsavormis mees. Selgus, et tema oligi meie kontaktisik, kes tõmbas vormi selga, kuna ei olnud muud võimalust kohtumiseks. Samal ajal tuli vastasuunast päris miilits ja peatus just meie kohal, kus oli maskeeritud miilits, käre, vaimulik kirjandus ... Aga tema küsis lihtsalt, kas on abi vaja. See oli ime.

Sellised juhtumid näitavad, kuidas Jumal viib kõigest läbi. Saad ainult tänulik olla, et oled jõudnud tänasesse päeva.

Lõpetuseks. Oleme nüüd lahkunud Ühinenud Metodisti Kirikust ja saame luua oma Eesti Metodisti Kiriku. Kuhu kutsub Jumal sind selles uues kirikus teenima?

Mina olen kohal, olemas. Kutse teenida Jumalat on olnud juba ammust aega. Midagi uut ei oska ju tahta, kui olla sõnakuulelik Jumalale, armastada inimesi, palvetada, et koguduse liikmed täituksid Püha Vaimuga. Mina olen realistliku positiivse inimesena täiesti veendunud, et Jumalal on head plaanid meie kirikuga!

Metodisti kirik on otsuse teinud, on uus lehekülj, nüüd läheme edasi. Eestimaa, kuhu me oleme asetatud, on meil kõigil väga südames, oleks meil vaid rohkem töötajaid. Ja ikka see isiklik kogemus, osadus ja usaldus on see, mis viib edasi. Kuidas muidu teada Jumala tahet oma elus, kui ei palveta, ei loe Jumala Sõna, ei teeni. Inimestel on nii palju andeid, võimalusi, potentsiaali. Ja töötajaid on vaja. Arvan küll, et metodisti kirik võib olla õnnelik selle üle, et ta asub Eestis ja saab teenida siinset piirkonda ja inimesi.

Minu elu on ime, olen väga-väga tänulik selle üle. Iga uus päev on kingitus.

Vaata videot

Sõjapõgenikuna Saaremaal

MARINA DROHAN

Märtsis 2022 saabus Ukrainast 37 sõjapõgenikku Saaremaale Kaali külastuskeskusesse, mis asub 2 km kaugusel Reeküla metodisti kirikust.

Vaatamata keelebarjäärile loodi kontakt põgenike ja koguduseliikmete vahel ning kohaliku kogukonna ja metodistidest toetajate abil leiti rahalised vahendid, et varustada põgenikke riiete, jalanõude, hügieenitarvete, kirjanduse, mänguasjade, kõnekaartide ja muu vajalikuga. Reeküla koguduses leidis vene keelt oskav mees Toomas, tänu kellele muutus kogudus päevapealt kakskeelseks – teenistused tõlgiti põgenikele vene keelde. Teenistusteks õpiti ära mõned venekeelsed ülistuslaulud, loeti piiblitekste vene ja ukraina keeles. EMK Teoloogilise Seminari tõlkeaparatuuri abil toimusid kakskeelsed teenistused neli kuud, seejärel kolis osa põgenikke Saaremaal mujale, osa pöördus tagasi kodumaale.

Neli kuud Kaalis elanud Kiievisst pärit Marina oli üks neist, kes koos oma kahe lapsega kodumaale naases. Marina jaoks oli kohtumine Reeküla koguduse liikmetega elumuutev kogemus. Järgnevalt jagab Marina oma lugu.

Olen pärit Peterburist, aga viimased 15 aastat olen elanud perega Kiievis. Oleme abikaasaga mõlemad IT-spetsialistid, meil on kaks last: Milana ja Jegor. Kohe esimesel sõjapäeval otsustas abikaasa minna kodumaad kaitsma: kõigepealt territooriaalkaitsetesse ja seejärel Ukraina armees koosseisu.

Sõja alguses olin kuu aega kodus ja väljusin majast vaid toidu järele, lapsed keeldusid õue minemast. See oli hirmus aeg. Me ei julgenud õhtuti magama jääda, sest Venemaa raketirünnakud toimusid öösiti.

Mul olid Eestis vanad sõbrad, kes olid meie pärast väga mures. Nad kirjutasid pidevalt, et saadaksin vähemalt lapsed Ukrainast välja. Viimaks mõistsin, et ma ei pea enam pingele vastu ning õigem on evakueeruda. Asusime lastega tee, mis kestis kolm päeva. Ma ei teadnud isegi Saaremaa olemasolust, kuid nüüd on see paik mu südames aukohal. Usun, et ühel päeval tuleme siia jälle koos perega külla, aga mitte enam põgenikena.

Meid majutati Kaalis, kus asub kuulus meteoriidikraater. See oli meile parim paik taastumiseks. Meisse suhtuti väga hästi ning me elasime seal ligi neli kuud. Aitäh kõigile, kes selle võimalikuks tegid! Meid külastasid koguduseliikmed, kes pakkusid mitmesugust abi. Marjana Luist kutsus meid pühapäevastele jumalateenistustele, mis olid põhjalikult ette valmistatud. Meile korraldati ka tõlge, mille eest eriline

Marina lastega Kaali järve ääres

Fotod: erakogu

tänu Toomasele.

Enne sõda külastasin õigeusu kirikut ülestõusmispühade aegu, vahel astusin sisse ja süütasin kirikus küünla. Mul polnud mingeid eelnevaid kogemusi protestantidega, aga Reeküla koguduses meeldis väga kõik, mida nägin. Seal olid koos mõttekaaslased, vennad ja õed, kes moodustasid ühtse pere. Mind tõmbas sinna tagasi ja jutlusi kuulates hakkasin oma elusündmisi ümber mõtestama. Jumal kaitses ja kinnitas mind juba siis, kui ma teda ei tundnud. Ususeeme sai külvatud ja mu suhe Jumalaga hakkas kasvama. Ma ei taha oma sõnade ja tegudega kurvastada Teda, kes mind armastab.

Pärast Kiievisse tagasipöördumist hakkasin puudust tundma kristlikust osadusest. Kuulasin teenistusi interneti vahendusel, kuid kõik kirikud olid minu elukohast eemal. Kord kutsus üks sõbranna mind kaasa ühele jumalateenistusele, mis oli pikema autosõidu kaugusel. Esimesel korral polnud minu jaoks autos ruumi, kuid järgmisel korral võeti mind kaasa ja nüüd olen juba seitse kuud osalenud Võsneves asuvas kirikus „Päästmine“. Hiljuti mind ristiti. Nüüd osalen koguduse jumalateenistusel igal pühapäeval, kolmapäeviti käin kohalikus kirikus ja reedeti võimalusel kodugrupis. Kuulan veebist ülistusmuusikat ja jutlusi, loen Piiblit vene ja ukraina keeles. Olen oma kristliku teekonna alguses ja olen otsustanud sellel mitte hetkekski peatuda.

Eesti Metodisti Kiriku TEOLOOGILINE SEMINAR													
	◯	Kirikuajaloo lektor	Ehk	VASTUS ▼	Seminari tunnus- lause (ladina k)	Tuntuim seenior- mesinik (In + nimi)	◯	Kollase taustaga küsimused on EMK Teoloogilise Seminari kohta					
Pärisnähk							Õpetaja - - - taja (soome k)						
Hapnik			Õhu-					Kaalium	Suvesemi- naride kor- raldamise koht	Praktilise teoloogia õppeaine			
Uraan			Rõhknaelad Imestav hüüe										
	◯	Fotol seminari esimene rektor	Kilkamine	Naisenimi	United States	Eesti ajaleht	Saksa kirjanik				Seeliku äärispael Erak - - - iit		
	Pidulik koosolek e lõpu...						Poola tennisist Asesõna					Alev Hapnik	
Naljavihkus (seminaris ei õpita)							Arvuti kustustus- klahv Vanaadium			Spordior- ganisatsioon Piibliõppe lektor			
Rooma 551					Sõltub kas- vuhormoo- nidest Lämmastik							Hapnik Baarium	
Küla Tartu maakonnas						Süsinik Põllutöö- riist	Skandium Jood			Linn Etioopias Lühim tegusõna			
Umbes		Vaevapalk			Kool lähemas ümbruses Õppevorm						Ukraina lennuk Varjupaia- kade MTÜ		
See tähendab			Sushi ... Taavi, Olav				Hellus ... ja O					Jood Ida pool	
Sõjalis- poliitiline riikide ühendus					Rahvusvahel. MTÜ maaelu hüvanguks - - - ris					Pealinn Euroopas EW poliitik			
ETV telesaad						Detsi- Raadius	... DURRELL Täpitaht						Tesla
Ruteenium			Härrad tagurpidi Reede							Linn Iisraelis Raadius			
Amper		Tänav (prants. k) Raamatu illustraator				Esmaspäev Kala	Sada (vene k)						Fotol XII lend (2010)
Kristina Šmigun			Liiter Tonn		Sarnased tähed Ei kunagi (saksa k)			Soome mehenimi					
	◯	Seminari rektor (in + nimi)											
Molübdeen			Kreeka täht Teisipäev				Osmium Imaginaar- ühik						
Seminar asus algul sel tänaval							Aasta						

Autor: Toomas Pajusoo / fotod Toomas Pajusoo kogu

Metonoorte suvelaager vanusele 11–14

MARIANN MATTEUS
EMK Tartu Püha Luuka kogudus

Juulikuu kolmandal nädalal toimus Metonoorte igasuvine noortelaager. Laagri teemaks oli sel aastal „Ehitame maja“. Igal päeval sai kuulda huvitavat vaimulikku sõnumit sellest, kes on Jumal ja milline Ta on. Külalistena käisid laagris sõnumit jagamas Livia Nelson teemal „Jumal on igavene“, Jane Soosaar ja Mihkel Madalvee teemal „Jumal on kõikjalviibiv“ ning Grete Lepa teemal „Jumal on kõikjeteadev“. Meie noortetöö juht Ele rääkis teemal „Jumal on muutumatu“

Fotod: Metonoorte pildikogu
Metonurga koostas Raili Hollman

ning „Jumal on kõikvõimas“. Laagrist ei puudunud ka mängud, ülistus, lõkkeõhtu, palveteekond ega üllatused. Erinevatele sportmängudele lisaks sai end proovile panna erinevates valdkondades: mullipallid, slackline ja erinevad võistlused. Loomulikult sai käia ka ujumas. Pärast laagrit ühiselt rongiga koju sõites küsisin osalejatelt

nende arvamust. Lemmiktegevusena toodi välja palveteekond, ülistus, mängud, toit, küpsisetordi tegemine ja teiste eest palvetamine. Vanematele osalejatele jäi silma, kuidas noored said täidetud Püha Vaimuga ja tahtsid ise palvetada, samuti palvetunnel, millest noored said laagri lõpetamisel läbi kõndida.

EMK Suvekonverentsi noorteprogramm 3.08–6.08.23

ELE PAJU
EMK noortetöö juht

Suvekonverentsi teismeliste tööst on saamas minilaager meie kiriku noortele. Meeskonnaks on

15+ noored, keda sel aastal suunasid ja julgustasid Ele ja Urmas. Programm algas pärast hommikusööki ja seda jätkus kuni reede hiliste õhtutundideni välja. Piiblitunnid olid kooskõlas suvekonverentsi peateemaga, kus

õpiti tundma Kristuse erinevaid rolle: Kristus kui Messias (noori aitas Piibli valgusel Naatan Hollman), Kristus kui prohvet (teemat arendas Taavi Hollman) ning Kristus kui preester (Piibel avanes Ele Paju abiga). Noorteprogrammi muutsid veelgi eriliseks erinevad mängud, ülistus, tunnistused, palveaeg ja Wesley grupid.

Leia sõnarägakstikust järgmised Jeesuse nimed ja ametid:

ÜLEMPREESTER, JEEUS, PROHVET, MESSIAS, PÄÄSTJA, KUNINGATE KUNINGAS, HEA KARJANE, JUMALA POEG, NAATSARETLANE, JUMALA TALL, JEEUS KRISTUS, ÕPETAJA, ISSAND.

J	M	A	A	R	J	A	J	E	R	V	Ä	K	Ä	Õ	P	K
E	H	L	J	N	V	D	R	E	V	H	U	G	T	R	U	A
E	E	K	U	N	I	N	G	A	S	N	U	N	N	N	U	L
S	A	E	M	M	E	E	S	S	I	T	K	T	I	T	T	A
U	K	I	A	E	A	S	I	A	V	K	U	N	I	N	G	M
S	A	P	L	N	D	W	T	I	L	L	G	E	R	J	E	E
K	R	Ä	A	A	J	E	E	S	Ä	A	F	Õ	P	E	O	S
R	J	Ä	T	J	R	S	U	S	T	Ä	I	P	R	R	P	K
I	A	S	A	I	E	J	U	E	S	S	S	E	O	U	A	I
S	N	T	L	Ä	Ä	L	K	M	S	A	T	T	H	U	L	E
T	E	J	L	R	V	U	S	A	T	L	R	A	V	S	A	R
U	E	A	F	A	N	P	N	A	A	N	H	J	E	A	M	V
S	L	C	T	I	M	D	R	J	A	N	A	A	T	L	U	A
V	E	V	N	H	I	Ö	Ä	J	E	E	S	U	S	E	J	S
V	T	G	E	M	A	T	S	E	T	A	N	A	V	M	E	L
R	A	I	S	N	A	A	T	S	A	R	E	T	L	A	N	E
S	O	E	T	R	E	T	S	E	E	R	P	M	E	L	Ü	O

Lastenurga koostas Lea Kübar

Foto: Kulla-Siiri Sassian

Lapsed said volti-mise, kleepimise ja joonistamise kaudu kinnistada tunnis õpitut ning luua mälestuseks mit-meid imeilusaid töid. Meisterdamisest sattusid hasarti ka õpetajad, kes panid samuti oma loovuse ja annid tööle.

Foto: Lea Kübar

Õpetaja Kulla-Siiriga said lapsed ülistada Jumalat ja harjutada ka laulu, mida oli või-malus laulda pühapäeval jumalateenistusel. Nii mõnegi lapse jaoks oli pühapäevane ülis-tus esimeseks kogemuseks suuremal laval.

Suvekonverentsi lastetöös osales kahel päeval kokku 27 last. Õpetaja Külliga said lapsed minna põnevale piibli-seiklusele ja kuulda, kuidas Jeesus on Kuningate Kuningas. Õpetaja Lii rää-kis Jeesusest kui suurimast Prohvetist läbi aegade ning tutvustas ka mitmeid teisi prohveteid. Õpetajad Anneli, Lii ja Lea suutsid igasse mängu, meisterdusse ja näitemängu lisada erinevaid krist-like mõtteid ja seoseid. Oleme rõõmsad Kuningate Kuninga lapsed!

Foto: Tõnu Kuusemaa

Ajakirja Koduteel
XII veebinar

Tähendamissõna

SILLAST
USU & MÕISTUSE
vahel

29. oktoober 2023
kell 18.00–20.00

Täpsem info:
www.metodistikirik.ee